

Orman ve Av

- ◆ 21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftası
- ◆ “Yeni Anayasa ve Anayasada Orman” Paneli Gerçekleştirildi
- ◆ Çok Yönlü Bir Ormancı: Muzaffer DOĞRU

İçindekiler

Editör	1
Başyazı	2
21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftası	4
“Yeni Anayasa ve Anayasada Orman” Paneli Gerçekleştirildi	5
Türkiye Anayasası Orman ve Ormancılık TOD Marmara Şubesi Etkinlikleri (Nisan-2016)	6
Batı Akdeniz Şubesi II. Olağan Genel Kurulu	20
Giresun Temsilciliği 21 Mart Faaliyetleri	21
Kastamonu Temsilciliği Etkinlikleri	25
İklim Değişikliğinin Getirileri ve Götürüleri	28
Orman Haftasında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’ne Ziyaret	29
Kıbrıs Milli Davamızdan 2016’ya Yansıyanlar Konferansı	33
Çok Yönlü Bir Ormancı: Muzaffer DOĞRU ile Söyleşi	34
Ankara ve Civarının Geçmişteki Orman Durumu, Bugünü ve Geleceği	44
Fikrimin İnce Gülü	47
Ökalıptus Dile Geldi	48
Sonsuzluğa Uğurladıklarımız	49

TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ
TARAFINDAN İKİ AYDA BİR YAYIMLANIR.

Yıl: 2016 | Mart - Nisan | Sayı: 2 | Cilt: 94 |
ISSN 1302-040X

TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ ADINA
SAHİBİ

GENEL BAŞKAN
Fevzi KALELİ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Nihat ÖZ

EDİTÖR
Prof. Dr. Sezgin ÖZDEN
ozden@karatekin.edu.tr

YAYIN KURULU
Prof. Dr. İsmet DAŞDEMİR
Prof. Dr. Oktay YILDIZ
Doç. Dr. Cihan ERDÖNMEZ
Yrd. Doç. Dr. Nimet VELİOĞLU
Yrd. Doç. Dr. Ufuk COŞGUN
Dr. Erdal ÖZÜDOĞRU
Tarık Barbaros PİLEVNE

Bilgilendirmek amacıyla üyelerimize
ücretsiz dağıtılır.

YÖNETİM YERİ:
TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ
TUNA CAD. NO: 5 06410 KIZILAY/ANKARA

TEL-FAKS
0312 433 84 13

www.ormancilardernegi.org

ormancilarder@ttmail.com

BASKI
DÖNMEZ OFSET

GRAFİK TASARIM
Güngör GENÇ

KAPAK FOTOĞRAFLARI
Güngör GENÇ

Editörden

Prof. Dr. Sezgin ÖZDEN

1969'da Vasıf Öngören tarafından yazılmış bir tiyatro oyununun adıdır *Asiye Nasıl Kurtulur?* Daha sonraları sinemaya da uyarlanmış oyunda; kapitalist sistem eleştirisi vardır ve bu sistem içinde Asiye ne yaparsa yapsın mutlu olamayacaktır. İnsanca bir kurtuluş yolu yoktur. Bir zamanların *parlayan yıldızı* olan mesleğimizin bir kurtuluş yolu var mı acaba? Bu soruya bu dar yerimde cevap bulabilir miyim bilmiyorum ama hala yapılacak bir şeyler var. Teşhis doğru olursa tedavi de doğru olur. Öyleyse mesleğimizin itibarsızlaşmasının temel nedenini bulmamız, bilmemiz gerekmektedir. Kanımca bu sorunun yanıtı iktisadın temek yasalarından arz-talep yasasıyla açıklanabilir. Çok olan değersizdir, az olan değerlidir! Mesleğimizin bu günleri görmesinin temel sorumlusu 90'lı yıllarda furya şeklinde orman fakültesi açan zihniyettir. Bugün bu zihniyetin ne denli zararlı sonuçlara neden olduğunu yaşayarak görüyoruz. Bizim yapamadığımızı doğanın yasaları yapmış ve itibarı yerlerde sürünen mesleğe mühendis yetiştiren orman fakülteleri tercih edilmemeye başlanmıştır. Önümüzdeki eğitim öğretim yılından itibaren bazı orman fakültelerine öğrenci alımları durdurulabilir. Bu yüksek bir olasılık. Peşinden arz-talep dengeye gelene kadar diğer bazı fakülteler de kapanacak, yeni kurulmuş Karabük Üniversitesi Orman Fakültesi de büyük olasılıkla eğitime başlayamayacaktır.

Geçenlerde katıldığım bir toplantıda YÖK Başkanı Prof. Dr. Yekta SARAÇ, orman fakültelerinin özendirilmesi için bir takım önlemler planladıklarını söylemiş ancak bu önlemlerin neler olduğunu söylememiştir. Arz fazlalığı önlenmeden, piyasada birikmiş işsiz orman mühendisleri eritilmeden bu sorunun çözülme imkânı yoktur. Aslında çözüm çok da zor değil. Eski iki fakültenin yanına birisi Akdeniz Bölgesinde birisi de Ankara'da olmak üzere iki fakülte açıp, diğerlerinin tümünün öğrenci almasını durdurup araştırmalara yöneltmek; fakültelerin toplam kontenjanlarının da 300-350 ile sınırlandırılması mesleğe olan ilgiyi artıracak, düştüğümüz bu kısır döngüden çıkmamızı sağlayacaktır. Kastamonu, Bursa ve İzmir'de var olan fakültelerin de lisansüstü eğitime yönlendirilmeleri hem uzman hem de bilimsani yetiştirmede daha etkili sonuçlar doğuracaktır.

Asiye'nin nasıl kurtulacağı hala gizemini korurken, mesleğimizin kurtulması için yollar vardır. Yeter ki aklıselim düşünüp; kim söylerse söylesin, doğruyu söyleyeni ötekileştirmeden mesleğimizi için ortak akli kullanmanın zamanı gelmiştir.

Başyazı

Belirli bir alanda bulunan canlılar ile bunları saran cansız çevrelerinin karşılıklı ilişkileri ile meydana gelen ve süreklilik arz eden ekolojik sistemlere ekosistem denir.

Kara ve su ekosistemi olmak üzere başlıca iki çeşit ekosistem bulunur. Ekosistem içindeki mevcut dengeye “ekosistem dengesi” denilmektedir.

Doğal denge bozulduğunda, ekosistem dengesi bozulur ve ekolojik sorunların yaşanmasına neden olur. Yaşadığımız dünya üzerinde en fazla ekosistem dengesini bozan en etkili varlık insandır. İnsan nüfusu ve faaliyetleri arttıkça ekosistem dengesi bozulmaktadır.

Karasal ekosistemin en önemli parçası olan alan ormanlar, temiz su kaynağı sağlama, biyolojik çeşitliliğin korunması, küresel karbon döngüsündeki rolü (sera gazlarını emen ve atmosfere kendi salınımını engelleyerek karbon depoları olarak hareket ederler), taşkın kontrolü, toprak erozyonu ve çölleşmeyle mücadele dahil olmak üzere geniş bir hizmet yelpazesi sunar.

Ormanlar istikrarlı bir küresel iklim ve çevre korunmasında hayati rol oynamaktadır. Bu nedenlerle yaşam için çok önemlidir. Orman ekosistemlerinin korunması, iklim değişikliği direncinin azaltılması için önemlidir.

Dünya nüfusunun artmasına paralel olarak, doğal kaynakların yanlış ve aşırı kullanımı, toprak su dengesinin bozulması, çevre kirliliği ve iklim değişiklikleri ile küresel iklimde gözlenen değişimler dünyamız için önemli tehdit oluşturmaktadır.

Dünyanın kara alanlarının % 32’si ormanlarla kaplıdır. Türkiye’nin sahip olduğu tabiat şartları nedeniyle dünya ortalamasının çok üzerinde orman alanına sahip olması gerekirken bu oran sadece %26 civarındadır. Yani dünya ortalamasının altındadır.

Ülkemizde orman alanının önemli ölçüde arttırılması, mevcut ormanların korunması, kalitesinin ve verimliliğinin yükseltilmesi için her türlü tedbirin alınması gerekirken, doğal kaynakların yanlış ve aşırı kullanımı, toprak su dengesinin

bozulması, çevre kirliliği ve iklim değişiklikleri ülkemiz için tehdit oluşturmaktadır.

Ormanlar bu olumsuzluklardan etkilenmektedir. Bütün bu olumsuzluklar yetmezmiş gibi, Ülkemizde ormanların, korunması gereken doğal kaynak olduğu bilincinin de hala yerleşmediği görülmektedir.

Ülkemizde orman kaynaklarının yönetimi üzerinde etkili, en önemli düzenleme hiç kuşkusuz anayasa hükümleridir. Bu hükümler ormanların yönetimiyle ilgili toplumsal uzlaşma/ mutabakat hükümleridir. Çıkarılan veya çıkarılacak yasalar ve yönetmelikler için kaynak niteliği taşır.

Ülkemizde ormancılık konusu

- 1- Anayasada ormancılıkla ilgili hükümlerin yer almadığı 1961 öncesi durum,
- 2- Anayasada ormancılıkla ilgili hükümlerin yer aldığı 1961 sonrası geçirilen deneyimler,
- 3- Ülkemizin taraf olduğu ormancılıkla ilgili uluslararası anlaşmalar,

Dikkate alınarak değerlendirilmelidir.

- **Ülkemizde ormancılık konusu ilk kez 1961 yılında anayasada yer bulmuştur.**
- Ormancılık konusunun anayasa hükümleri içerisinde yer aldığı

1961 yılından itibaren önemli deneyimler elde edilmiştir.

- Nitekim daha sonra 1982 yılında yürürlüğe giren anayasada da ormancılık konusuna benzer şekilde yer verilmiş ve sonuçta orman kaynaklarının anayasal hükümler çerçevesinde yönetildiği 1961 yılından sonra 55 yıllık bir deneyim oluşmuştur.
- Anayasal düzenlemelerde yer aldığı bu 55 yıllık süreç incelendiğinde, öncelikle nüfus artışının doğal bir sonucu olarak orman alanlarına yönelik baskıların arttığı veya boyut değiştirdiği bir dönem olarak karşımıza çıkmaktadır.
- Bilindiği gibi 1992 yılında Brezilya'nın Rio kentinde yapılan ve "yeryüzü zirvesi" olarak isimlendirilen Birleşmiş Milletler zirvesi ile birlikte ormanların bütün bir insanlığın ortak malı olduğu tespit edilmiştir.
- Bu çerçevede orman kaynaklarının yönetimini ilgilendiren, başta "biyolojik çeşitlilik sözleşmesi" olmak üzere ülkemizin de kabul ettiği/ taraf olduğu birçok uluslararası anlaşma gündeme gelmiştir.
- Mevcut anayasamızın 90. maddesinde "*Usulüne göre yürürlüğe konulmuş Milletlerarası Andlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar*

bakında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz." denilerek kabul edilen uluslararası anlaşmalara anayasadan da üstün bir konum kazandırılmıştır.

Anayasal, yasal güvenceler ve uluslararası **sözleşme/** andlaşmalara rağmen, orman azalmalarının ve doğal kaynakların yok olmasına neden olan sebeplerin başında, yasalarda yapılan değişiklikler ve orman alanlarının ormancılık dışı amaçlara tahsis edilmesi gelmektedir. Bu kadar önemli olan Ormanlar bugün hala rant alanı olarak görülmeye devam edilmektedir.

Yasalar ve yönetmeliklerde yapılan değişiklikler Anayasada yer alan ormanların korunması ve geliştirilmesi politikasına uygun olmayan, ekosistem yapısını bozan ve ormandan yer tahsisi yapılmasının önünü açan düzenlemelerdir.

Bu duygu ve düşüncelerle tüm meslektaş ve üyelerimizin 21 Mart Dünya Ormancılık günü ve haftasını kutlar saygılar sunarız.

**TÜRKİYE ORMANCILAR
DERNEĞİ**

YÖNETİM KURULU

21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftası

21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftası etkinlikleri kapsamında; Cumhuriyetimizin kurucusu ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün mozolesine ormancı meslek ve sivil toplum örgütleri adına Türkiye Ormancılar Derneği Genel Başkanı Sayın Fevzi Kaleli tarafından çelenk konmuş ve Anıtkabir özel defteri imzalanmıştır.

Saat 13.00'te TOD genel merkezinde ormancı meslek ve sivil toplum örgütleri adına Türkiye Ormancılar Derneği Genel Başkanı Sn. Fevzi Kaleli tarafından basın açıklaması yapılmıştır.

“Yeni Anayasa ve Anayasada Orman” Paneli Gerçekleştirildi

21 Mart Dünya Ormancılık Günü kapsamında Türkiye Ormancılar Derneği ve TMMOB Orman Mühendisleri Odası tarafından 24 Mart 2016 Perşembe Günü saat 15.00'te “Yeni Anayasa ve Anayasada Orman” konulu panel düzenlendi. Panele milletvekili, eski Genel Müdür ve Müsteşarlar ile çok sayıda üyemiz ve meslektaşlarımız katılım göstermiştir. Panelde Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Prof.

Dr. İbrahim KABOĞLU, OMO'dan Eşref GİRGIN birer sunum gerçekleştirirken Derneğimizi temsilen daha önce 2. Başkan Nihat ÖZ ilan edildiği halde mazereti nedeniyle katılamadığından sunum Genel Sekreter Hüseyin ÇETİN tarafından gerçekleştirildi. Sunumunda Türkiye Anayasası'nda ormancılıkla ilgili tarihi süreci anlatan ve bunların somut verilerini kişisel deneyimleri üzerinden aktaran ÇETİN daha sonra Derneğimiz tarafından 20-21 Şubat 2016 tarihlerinde çok sayıda akademisyen ve üyelerimizle gerçekleşen “Anayasa Çalıştayı”nın somut çıktıları ve Türkiye Ormancılar Derneği adına hazırlamış olduğumuz “Ormanlar ve Yönetimi” başlıklı Anayasa maddesi önerimizi izleyicilerle paylaşmıştır. Panel sonunda soru-cevap bölümünün ardından OMO tarafından kokteyl düzenlenmiştir.

Türkiye Anayasası Orman ve Ormancılık

Ormanlar

Belirli bir alanda, bulunan canlılar ile bunları saran cansız çevrelerinin karşılıklı ilişkileri ile meydana gelen ve süreklilik arz eden ekolojik sistemlere ekosistem denir.

Kara ve su ekosistemi olmak üzere başlıca iki çeşit ekosistem bulunur. Ekosistem içindeki mevcut dengeye “ekosistem dengesi” denilmektedir.

Doğal denge bozulduğunda, ekosistem dengesi bozulur ve ekolojik sorunların yaşanmasına neden olur. Yaşadığımız dünya üzerinde en fazla ekosistem dengesini bozan en etkili varlık insandır. İnsan nüfusu ve faaliyetleri arttıkça ekosistem dengesi bozulmaktadır.

**

Karasal ekosistemin en önemli parçası olan alan Ormanlar, temiz su kaynağı sağlama, biyolojik çeşitliliğin korunması, küresel karbon döngüsündeki rolü (sera gazlarını emen ve atmosfere kendi salınımını engelleyerek karbon depoları olarak hareket ederler), taşkın kontrolü, toprak erozyonu ve çölleşmeyle mücadele dâhil olmak üzere geniş bir hizmet yelpazesi sunar.

Bu nedenle istikrarlı bir küresel iklim ve çevre korunmasında hayati rol oynamaktadır. Ormanlar bu nedenlerle yaşam için çok önemlidir. Orman ekosistemlerinin korunması, iklim değişikliği direncinin azaltılması için önemlidir.

Dünya nüfusunun artmasına paralel olarak, doğal kaynakların yanlış ve aşırı kullanımı, toprak su dengesinin bozulması, çevre kirliliği ve iklim değişiklikleri ile küresel iklimde gözlenen değişimler, **dünyamız için önemli tehditleri** oluşturmaktadır.

Dünyanın kara alanlarının % 32'si ormanlarla kaplıdır. Türkiye'nin sahip olduğu tabiat şartları nedeniyle dünya ortalamasının çok üzerinde orman alanına sahip olması gerekirken, bu oran sadece %26 civarındadır. Yani dünya ortalamasının altındadır.

Ülkemizde orman alanının önemli ölçüde artırılması, mevcut ormanların korunması, kalitesinin ve verimliliğinin yükseltilmesi için her türlü tedbirin alınması gerekirken, doğal kaynakların yanlış ve aşırı kullanımı, toprak su dengesinin bozulması, çevre kirliliği ve iklim değişiklikleri ülkemiz için tehdit oluşturmaktadır.

Ormanlar bu olumsuzluklardan etkilenmektedir. Bütün bu olumsuzluklar yetmezmiş gibi, Ülkemizde ormanların, korunması gereken doğal kaynak olduğu bilincinin de hala yerleşmediği görülmektedir.

Anayasal ve yasal güvencelere rağmen, orman azalmalarının ve doğal kaynakların yok olmasına neden olan sebeplerin başında, yasalarda yapılan değişiklikler ve orman alanlarının ormancılık dışı amaçlara tahsis edilmesi gelmektedir.

6831 sayılı Orman Kanunu, kabul edildiği 1956 yılından itibaren 15 yıl gibi uzun süre hiçbir değişikliğe uğramazken, 1971 yılından bugüne kadar 29 kez değişikliğe uğramıştır.

Bu kadar önemli olan Ormanlar bugün hâlâ rant alanı olarak görülmeye devam edilmektedir.

Yapılan değişiklikler Anayasada yer alan ormanların korunması ve geliştirilmesi politikasına uygun olmayan, ekosistem yapısını bozan ve ormandan yer tahsisi yapılmasının önünü açan düzenlemelerdir.

Anayasa ve Ormancılık

Ülkemizde orman kaynaklarının yönetimi üzerinde etkili, en önemli düzenleme hiç kuşkusuz anayasa hükümleridir. Bu hükümler ormanların yönetimiyle ilgili toplumsal uzlaşma/ mutabakat hükümleridir. Çıkarılan veya çıkarılacak yasalar ve yönetmelikler için kaynak niteliği taşır.

- Ülkemizde ormancılık konusu

- 1- Anayasada ormancılıkla ilgili hükümlerin yer almadığı 1961 öncesi durum,
- 2- Anayasada ormancılıkla ilgili hükümlerin yer aldığı 1961 sonrası geçirilen deneyimler,
- 3- Ülkemizin taraf olduğu ormancılıkla ilgili uluslararası anlaşmalar,

Dikkate alınarak değerlendirilmelidir.

- Ülkemizde ormancılık konusu ilk kez 1961 yılında anayasada yer bulmuştur.

- Ormancılık konusunun anayasa hükümleri içerisinde yer aldığı 1961 yılından itibaren önemli deneyimler elde edilmiştir.

- Nitekim daha sonra 1982 yılında yürürlüğe giren anayasada da ormancılık konusuna benzer şekilde yer verilmiş ve sonuçta orman kaynaklarının anayasal hükümler çerçevesinde yönetildiği 1961 yılından sonra 55 yıllık bir deneyim oluşmuştur.

- Anayasal düzenlemelerin yer aldığı bu 55 yıllık süreç incelendiğinde, öncelikle nüfus artışının doğal bir sonucu olarak orman alanlarına yönelik baskıların arttığı veya boyut değiştirdiği bir dönem olarak karşımıza çıkmaktadır.

- Bilindiği gibi 1992 yılında Brezilya'nın Rio kentinde yapılan ve "yeryüzü zirvesi" olarak isimlendirilen Birleşmiş Milletler zirvesi ile birlikte ormanların bütün bir insanlığın ortak malı olduğu tespit edilmiştir.
- Bu çerçevede orman kaynaklarının yönetimini ilgilendiren, başta "biyolojik çeşitlilik sözleşmesi" olmak üzere ülkemizin de kabul ettiği/ taraf olduğu birçok uluslararası anlaşma gündeme gelmiştir.
- Mevcut anayasamızın 90. Maddesinde "Usulüne göre yürürlüğe konulmuş Milletlerarası Antlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz." denilerek kabul edilen uluslararası anlaşmalara anayasadan da üstün bir konum kazandırılmıştır.

1961

Anayasası

- Ülkemizde ormanların büyük bir hızla tahrip edilmesi, orman suçlarının büyük boyutlara ulaşması, siyasi iktidarların konuyu bir iç politika malzemesi yapması, orman alanlarının hükümet kararlarıyla başka amaçlara tahsis edilmesi, orman suçları için sürekli olarak af yasaları çıkarılması gibi olumsuzlukların önlenmesi ormancılık konusunun anayasal düzenlemelerle koruma altına alınması gereğini ortaya çıkarmıştır.
- 1961 öncesi dönemde özellikle kırsal nüfusun kontrolsüz bir şekilde artışı, yaşanan sorunların odak noktasındadır. Artan nüfusun daha fazla tarım alanına, daha çok yakacak-yapacak oduna ihtiyaç duyması, ormanlar üzerine büyük bir baskı oluşturmuştur. Bütün bu gelişmelerin sonucu olarak 1961 anayasasının 131. Maddesi ile ormanların korunması ve alanlarının artırılması öncelikli bir amaç olarak ortaya konmuştur.

**

“Madde 131 - Devlet, ormanların korunması ve ormanlık sahaların genişletilmesi için gerekli kanunları koyar ve tedbirleri alır. Bütün ormanların gözetimi Devlete aittir.

Devlet ormanları, kanuna göre Devletçe yönetilir ve işletilir. Devlet ormanlarının mülkiyeti, yönetimi ve işletilmesi özel kişilere devrolunamaz. Bu ormanlar zaman aşımıyla mülk edinilemez ve kamu yararı dışında irtifak hakkına konu olamaz.

Fotoğraf: Gökhan ŞEN

Ormanlara zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve eyleme müsaade edilemez.

Ormanlar içinde veya hemen yakınında oturan halkın kalkındırılması ve ormanı koruma bakımından gerekirse, başka yere yerleştirilmesi kanunla düzenlenir.

Yanan ormanların yerinde yeni orman yetiştirilir ve bu yerlerde başka çeşit tarım ve hayvancılık yapılamaz.

Orman suçları için genel af çıkarılamaz; ormanların tahribine yol açacak hiçbir siyasi propaganda yapılamaz.”

**

- Köylülerin başka yere yerleştirilmeleri için kanun çıkarılmasına hükmedilmiştir. Anayasanın bu amir hükmüne

rağmen orman köylülerinin başka yere yerleştirilmeleri konusunda yasa da çıkarılmamış, herhangi bir hamle de yapılmamıştır.

- Bunun yerine 22.4.1970 tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe giren 1255 sayılı kanun ile anayasada değişiklik yapılarak ormanlara yasa dışı yerleşimler, yani orman tahripleri 1961 yılı öncesi olmak şartıyla kabul edilmiş, bir çeşit gizli af çıkarılmıştır.
- Aynı yasa ile anayasada yer alan “Orman suçları için af çıkarılmaz.” şeklindeki hüküm de kaldırılmış ve afla ilgili hükmün anayasadan çıkartılmasından sonra da orman suçlarını da içeren 2 af yasası (1779 ve 1803 sayılı yasalar) çıkarılmıştır.

**

1982 Anayasası

Daha sonra yürürlüğe giren 1982 anayasası ise 169 ve 170. Maddeleri ile ormancılık konusuna yine yer vermiştir:

“Madde 169 - Devlet, ormanların korunması ve sahalarının genişletilmesi için gerekli kanunları koyar ve tedbirleri alır. Yanan ormanların yerinde yeni orman yetiştirilir, bu yerlerde başka çeşit tarım ve hayvancılık yapılamaz. Bütün ormanların gözetimi Devlete aittir.

Devlet ormanlarının mülkiyeti devrolunamaz. Devlet ormanları kanuna göre, Devletçe yönetilir ve işletilir. Bu ormanlar zaman aşımı ile mülk edinilemez ve kamu yararı dışında irtifak hakkına konu olamaz.

Ormanlara zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve eyleme müsaade edilemez. Ormanların tahrip edilmesine yol açan siyasi propaganda yapılamaz; münhasıran

orman suçları için genel ve özel af çıkarılamaz. Ormanları yakmak, ormanı yok etmek veya daraltmak amacıyla işlenen suçlar genel ve özel af kapsamına alınamaz.

**

Orman olarak muhafazasında bilim ve fen bakımından hiçbir yarar görülmeyen, aksine tarım alanlarına dönüştürülmesinde kesin yarar olduğu tespit edilen yerler ile 31/12/1981 tarihinden önce bilim ve fen bakımından orman niteliğini tam olarak kaybetmiş olan tarla, bağ, meyvelik, zeytinlik gibi çeşitli tarım alanlarında veya hayvancılıkta kullanılmasında yarar olduğu tespit edilen araziler, şehir, kasaba ve köy yapılarının toplu olarak bulunduğu yerler dışında, orman sınırlarında daraltma yapılamaz.”

“Madde 170 - Ormanlar içinde veya bitişiğindeki köyler halkının kalkındırılması, ormanların ve bütünlüğünün korunması bakımlarından, ormanın gözetilmesi ve işletilmesinde Devletle bu halkın işbirliğini sağlayıcı tedbirlerle, 31/12/1981

tarihinden önce bilim ve fen bakımından orman niteliğini tamamen kaybetmiş yerlerin değerlendirilmesi; bilim ve fen bakımından orman olarak muhafazasında yarar görülmeyen yerlerin tespiti ve orman sınırı dışına çıkartılması; orman içindeki köyler halkının kısmen veya tamamen bu yerlere yerleştirilmesi için Devlet eliyle anılan yerlerin ihya edilerek bu halkın yararlanmasına tahsisi kanunla düzenlenir.

**

Devlet, bu halkın işletme araç ve gereçleriyle diğer girdilerinin sağlanmasını kolaylaştırıcı tedbirleri alır.

Orman içinden nakledilen köyler halkına ait araziler, Devlet ormanı olarak derhal ağaçlandırılır.”

- Yürürlükte olan anayasanın 169 ve 170. maddeleriyle ilgili uygulamalar günümüz ormancılık ihtiyaçları ile birlikte değerlendirildiğinde, gelecekte ne yapılması gerektiği de ortaya çıkaracaktır.

**

Fotoğraf: Sıtkı ERAYDIN

Anayasada Yer Alması Gereken Ormancılıkla İlgili Hükümler

Derneğimizce, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde (TBMM) görüşülmeye başlanacağı düşünülen yeni Anayasa çalışmaları çerçevesinde ve derneğimizin kuruluş amaçları doğrultusunda "anayasada yer alması gereken ormancılıkla ilgili hükümleri içerecek" **Anayasa çalıştayını düzenlenmesi kararlaştırılmıştır.**

Bu amaçla Orman Fakültelerinin hukuk, politika ve işletme-iktisat kürsülerinde görevli akademisyenler ile derneğimiz üyelerinden hukukçu, avukat ve orman mühendislerinden oluşan 45 kişiden görüş istenmiştir.

**

Yöneticiliğini Prof. Dr. Tahsin AKALP'in yaptığı, görüş bildiren 21 kişi ve derneğimiz yönetim kurulu üyelerinin katılımı ile Ankara da 20-21 Şubat 2016 tarihlerinde "Anayasa'da Orman veOrmancılık Çalıştayını" gerçekleştirilmiştir.

Gelen görüşlerin Anayasamızın 169 ve 170 inci maddelerinde yer alan orman ve ormancılıkla ilgili hükümlerinin **fıkra bazında değerlendirilmesi ön çalışması yapıldıktan sonra tartışmaya** açılmıştır. Anayasada yer alması gereken hususlar ve gerekçeleri üzerinde kapsamlı görüşmeler

Fotoğraf: Oğuz KURDOĞLU

yapılmıştır.

Yürürlükte olan anayasanın ormancılıkla ilgili hükümlerine yönelik değerlendirmeler sonucunda 4 fıkradan oluşan bir anayasa maddesinin yeterli olabileceği üzerinde görüş birliğine varılmıştır.

**

1. Ülkemiz açısından düşünüldüğünde ormancılık konusunda en önemli sorun ormanların korunmasıdır. Ormanların korunması da yetmemekte ülke coğrafyası değerlendirildiğinde ormanlık alanların artırılmasının ekolojik bir ihtiyaç olduğu da görülmektedir. Bu nedenle yeni

anayasa çalışmalarında dikkate alınması gereken hususların başında "ormanların korunması ve alanlarının genişletilmesi" yer almalıdır. Aynı zamanda Devlet, ormanların geliştirilmesine öncelik vermelidir.

1961 ve 1982 anayasalarında da yer alan, "Bütün ormanların gözetimi Devlete aittir." hükmü genel nitelikli olup, tüm ormanları kapsamaktadır. Bütün çağdaş ülkelerin normlarına uygun bir özellik arz etmektedir. Bununla birlikte devletin ormanlar üzerindeki gözetimini pekiştirmek amacıyla, bu hükme "denetim" sözcüğünün de eklenmesi uygun olacaktır.

**

Fotoğraf: Cemre DAĞISTANLI

2. Anayasa, yukarıda ifadesini bulan ormancılık politikası amaçlarına nasıl bir düzen içerisinde ulaşacaktır? Anayasanın bundan sonraki hükümleri hem bu soruya yanıt olması bakımından ve hem de ormanların hangi ilkeler çerçevesinde yönetilmesi gerektiğine açıklık getirmek bakımından ele alınmış hususlardır.

Osmanlı döneminden 1937 yılına kadar orman kaynaklarının yönetimini düzenleyen “Orman Nizamnamesi” uygulamaları dikkate alınmalıdır.

Bilindiği gibi ormanlar bu düzenleme çerçevesinde özel sektör tarafından yapılan mukaveleler ile işletilmekteydi. Devlet uzun yıllar belirli bir para karşılığında ormanların işletilmesini özel kesime bırakmak zorunda

kalmıştır. Özel kesim ise hiçbir itina göstermeden sadece en yüksek geliri elde etmek amacıyla ormanların önemli ölçüde tahrip edilmesine yol açmıştır.

**

Bu çeşit işletmecilikten ormanların kurtarılması için büyük mücadeleler verilmiş ve sonuçta istisnai durumlar dışında 1937 yılında devlet orman işletmeciliğine geçilmiştir.

Günümüzde ise ormanların küresel önemi dikkate alındığında ve özellikle de ekolojik işlevleri düşünüldüğünde ülkemiz koşullarında en uygun modelin devlet orman işletmeciliği olduğuna inanılmaktadır. Ülkemizin taraf olduğu “biyolojik çeşitlilik sözleşmesi” hükümleri çerçevesinde yükümlülüklerimizin

yerine getirilebilmesi bakımından da devlet ormanlarının devlet tarafından yönetilmesi ve işletilmesi kaçınılmazdır. Bununla birlikte mevcut anayasada da yer bulan bu hükme karşın yasalarda buna aykırı hüküm ve uygulamalara yer verilmesi düşündürücüdür.

Bu nedenlerle, daha önceki anayasal düzenlemelerde de ifadesini bulan “Devlet ormanları, kanuna göre Devletçe yönetilir ve işletilir.” hükmü aynen korunmalıdır.

**

Daha önceki her iki anayasa metninde de yazım biçimi farklı olmakla birlikte “Devlet ormanlarının mülkiyeti devrolunamaz, bu ormanlar zaman aşımı ile mülk edinilemez.”

şeklindeki hükümler aynen benimsenmelidir. Bu hükümler ormanların korunması ve alanlarının en azından olduğu gibi kalması bakımından önem taşımaktadır.

Bu hükümlere rağmen gerek yürürlükte olan 6831 sayılı Orman Kanununun 57. Maddesi ve gerekse 4122 sayılı Milli Ağaçlandırma ve Erozyonla Mücadele Seferberlik Kanunu ile mülkiyet devri sayılabilecek sürelerle orman alanlarının özel kişilere tahsis edildiği görülmektedir.

Bu tür uygulamalarla orman ekosistemlerinin bozulduğu,

tarımsal nitelikli alanlara dönüştürüldüğü görülmektedir. Böylece özel kesime açılan ağaçlandırma çalışmalarının ormancılık dışında başka kullanım amaçlarına yol açan uygulamalarla sonuçlandığı anlaşılmaktadır.

**

Devlet ormanlarının kamu yararı dışında irtifak hakkına konu olamayacağı hükmü ise mevcut anayasanın özellikle son yıllarda, en çok kötüye kullanılan hükmüdür. Başlangıçta sadece madencilik ile halk sağlığı, ulusal güvenlik, devlet yolu, köy yolu gibi genel çıkarlar gereğince ormanlık alanların amaç dışı kullanımına izin ve

irtifak hakkı verilmekteydi. Ancak bu hususun kaynağını oluşturan “kamu yararı” kavramı, ormanların olduğu gibi korunmasının ürettiği kamu yararı hesaba katılmadan ve haksız bir biçimde, kötü niyetli kullanımlara kaynak oluşturmıştır.

Günümüzde ormanların amaç dışı kullanımlarının sınırları o kadar genişletilmiştir ki, aslında anayasanın özüne aykırı olarak çıkarılan yasa ve yönetmeliklerle ormanlar sokak hayvanları bakımevi, eğitim-öğretim amaçlarıyla yapılaşmalar, mezarlıklar gibi hemen her türden kullanıma açılmış bulunmaktadır. Bu konudaki istismarlar hiçbir sınır ve değerlendirmeye tabi tutulmadan sürdürülmektedir.

**

Bu nedenle anayasadaki bu hükmün değiştirilmesinin yararlı olacağı görülmektedir. Bu hüküm, “Devlet ormanları üstün kamu yararı ve zorunluluk halleri dışında irtifak hakkına konu edilemez.” şeklinde oluşturulmalıdır.

Böylece öncelikle madencilik ve taş ocakları gibi alanlardan sağlanacak kamu yararı ormanın olduğu gibi korunmasından daha üstün ise bu türden yararlanmalara izin verilmesi olanaklı hale gelmiş olacaktır.

Yine benzer şekilde yol, enerji, ulusal güvenlik gibi diğer alanlardaki kullanımlarda da, bu türden yararlanmaların orman alanlarında olmasında bir zorunluluk bulunup bulunmadığının da değerlendirilmesine ihtiyaç görülmüş olup, böylece ormanların kötü niyetlerle ve ucu açık ifadelerle “kamu yararı” bahane edilerek istenildiği gibi kullanımı engellenmiş olacaktır.

Fotoğraf: Güngör GENÇ

**

3. Ormancılıkta devrim niteliği taşıyan ilk kanun 1937 tarihli 3116 sayılı Orman Kanunudur. Bu kanun ile her şeyden önce ormanların korunması amaçlanmıştır. Yasa ile ormandan serbestçe yararlanma düzenine son verilmiş ve bunun sağlanması için de polisiye önlemlerin yeterli olacağı düşünülmüştür. Buna karşın yasanın uygulanmasından çok kısa süre sonra ormanların polisiye önlemlerle korunamayacağı anlaşılmış ve başka çareler üzerinde durulmaya başlanmıştır.

Bu çarelerden birisi de ormana zarar verdiği düşünülen köylerin başka yere taşınması olmuştur. Birçok bilim adamı Türkiye ormancılık sorunlarının odağına orman köylülerinin yerleşim (iskân) sorununu oturtmuş ve yerleşim sorunu çözülmeden ormanların korunmasının olanaklı olamayacağı görüşünde birleşmiştir. Sonuçta 1956 yılında 3116 sayılı yasa yürürlükten kaldırılmış ve yerine halen yürürlükte olan 6831 sayılı Orman Yasası getirilmiştir.

**

Bu yasanın öncelik verdiği hususlardan birisi de orman köylülerinin başka yere yerleştirilmesi olmuştur. Ancak yasa ile orman köylülerinin, ormanlık alanlara yerleştirilmesi öngörülmüştür. Orman köylülerinin, ovalık alanlarda yer alan ormanlık alanlara yerleştirilmesi, bıraktıkları alanların da ormanlaştırılması düşünülmüştür.

Ancak ovaya yerleştirilen köylüler yamaçtaki köylerini de terk etmemiştir. Bu uygulamalardan 1960 yılında vazgeçilmiş ve 1961 anayasası ile ormanlar güvence altına alınmıştır.

Orman köylülerinin iskân sorunu ise 1961 Anayasasının 131. Maddesinde yer verilen “Ormanlar içinde veya hemen yakınında oturan halkın kalkındırılması ve ormanı koruma bakımından gerekirse, başka yere yerleştirilmesi kanunla düzenlenir.” hükmü çerçevesinde bir çözüme kavuşturulması düşünülmüştür.

**

Orman köylülerinin orman

alanlarının dışında, başka yerlere yerleştirilmesi konusu niyetten öteye gidememiş ve anayasada 1970 yılında yapılan değişiklik ile 1961 öncesinde ormandan açılan alanların orman rejimi dışına çıkarılmasına izin veren uygulamanın tekrar yürürlüğe girmesi sağlanmıştır.

Kamuoyunda 2/B olarak isimlendirilen Türkiye ormancılığının kronik sorunu, başlangıçta bir “yerleşim sorunu”

Fotoğraf: Güngör GENÇ

olarak ormancılık gündemine girmiş ve yaşanan sosyo - ekonomik gelişmelerin bir sonucu olarak günümüze kadar çok farklı şekillerde değerlendirilmiştir.

**

Ülkemizde elli yıl öncesine kadar kentlerle köyler arasında çok büyük refah farklılıkları söz konusu değildi. Özellikle 1970’li yıllardan sonra yaşanan ekonomik ve sosyal gelişmeler ile kentlerde gelişen istihdam olanakları sonucunda kentlerde yaşam koşulları iyice gelişmiş, bu durum ise, yaşam ile ormancılar arasında sıkışmış orman köylüsünün kentlere göç etmesi ile sonuçlanmıştır. Öyle ki, 1980’li yıllarda 10 milyonu aşan orman köyü nüfusu giderek azalmış ve günümüzde 5 milyonlara gerilemiştir. Orman köyleri boşalmıştır.

Nüfusun azalması ile orman köylerinde orman kaynaklarının tahribi olabildiğince alt seviyelere inmiş, buna bağlı olarak ormanlık alanlarda önemli artışlar da gözlenir olmuştur. Bunun sonucunda orman köylüleri için bir yerleşim sorunu kalmamıştır. Sonuçta yürürlükte olan 1982 anayasasının 169 ve 170. Maddelerinde ifadesini bulan orman köylülerinin başka yere yerleştirilmesi amacıyla orman rejimi dışına arazi çıkarılmasına gerek kalmamıştır.

**

Bununla birlikte yukarıda belirtilen sürece paralel olarak kentleşme sorunları artmış, çarpık/plansız yerleşim sorunları ortaya çıkmıştır. Yine bu sorunlardan birisi olarak da insanlar kent civarında yer alan ormanlara yerleşmişlerdir. Yasal olmayan bu yerleşimler

Fotoğraf: Cemre DAĞISTANLI

engellenememiş ve devlet tarafından kabullenilmiştir. Bunun sonucu olarak geçmişe dönük yerleşimler bir nevi affedilmiştir.

Böylece konu yine Orman Kanununun 2. Maddesinde, B bendi olarak ve kamuoyu tarafından bilindiği şekliyle, “2B” olarak düzenlenmiştir. Anayasaya uygun bir biçimde 2B uygulaması ile, 31.12.1981 tarihinden önce orman niteliğini kaybeden alanların orman rejimi dışına çıkarılması olanaklı hale gelmiştir. Bu uygulamalar örtülü af niteliğindedir. Anayasanın 10. Maddesindeki eşitlik ilkesine aykırıdır

**

Buna karşın ülkemizde yaşanan sosyo-ekonomik gelişmelerin bir sonucu olarak orman köylülerinin kalkındırılması ve kentsel alanda yaşayan insanların da ormanın ekosistem hizmetlerinden yararlandırılması ihtiyacının karşılanması ülke çıkarına olacaktır. Bu nedenle anayasada “Orman

içinde veya bitişiğindeki köyler halkının kalkındırılması ve kentsel toplumun ormanların ekosistem hizmetlerinden yararlandırılması kanunla düzenlenir.” şeklinde bir hüküm bulunması yerinde olacaktır.

**

4. Başlangıçta sözü edilen “ormanların korunması ve alanlarının genişletilmesi” amaçlarına ulaşmak bakımından “Ormanlara zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve eyleme müsaade edilemez. Ormanların tahrip edilmesine yol açan siyasi propaganda yapılamaz. Orman suçları için genel ve özel af çıkarılamaz, genel ve özel af kapsamına alınamaz. Yanan ormanların yerinde yeni ormanlar yetiştirilir, bu yerler başka amaçlarla kullanılamaz.” **hükümlerinin de önceki anayasalarda olduğu gibi aynen korunması gerektiği düşünülmektedir.**

Sonuç

Bütün bu değerlendirmelerin sonucunda Türkiye Ormancılar Derneği, yeniden ele alınacak anayasa kapsamında ormancılık konusunun “Ormanlar ve Yönetimi” başlığı altında aşağıda yer aldığı gibi olması gerektiği yönündeki görüşünü, kamuoyu ile paylaşmaya karar vermiştir:

**

Ormanlar ve Yönetimi

Madde.....: Devlet, ormanların korunması, genişletilmesi ve geliştirilmesi için gerekli kanunları koyar ve tedbirleri alır. Bütün ormanların gözetimi ve denetimi devlete aittir.

Devlet ormanları kanuna göre Devletçe yönetilir ve işletilir. Devlet ormanlarının mülkiyeti devrolunamaz, bu ormanlar zaman aşımı ile mülk edinilemez. Devlet ormanları üstün kamu yararı ve zorunluluk halleri dışında irtifak hakkına konu edilemez.

Orman içinde veya bitişiğindeki köyler halkının kalkındırılması ve kentsel toplumun ormanların ekosistem hizmetlerinden yararlandırılması kanunla düzenlenir.

Ormanlara zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve eyleme müsaade edilemez. Ormanların tahrip edilmesine yol açan siyasi propaganda yapılamaz. Orman suçları için genel ve özel af çıkarılamaz, genel ve özel af kapsamına alınamaz. Yanan ormanların yerinde yeni ormanlar yetiştirilir, bu yerler başka amaçlarla kullanılamaz. “

TOD Marmara Şubesi Etkinlikleri (Nisan-2016)

Sarıyer Belediyesi tarafından Zekeriyaköy'de 18 Nisan 2016 tarihinde gerçekleştirilen Prof. Dr. A. Uçkun GERAY Ağaçlandırma Alanı fidan dikme etkinliğine TOD Marmara Şubesi olarak katkı sağlanmıştır.

Dernek Başkanı Prof. Dr. Ünal Akkemik tarafından günün anlam ve önemini belirten bir konuşma yapılmıştır. Ayrıca TOD Marmara Şubesine katkılarından dolayı plaket verilmiştir. Bu etkinlikte okul öncesi çağıdaki çocukların fidan dikim çalışmalarına katılım sağlanmıştır.

TOD Marmara Şubesi olarak 27 Nisan 2016 tarihinde İstanbul Şile Orman İşletme Müdürlüğü Sahilköy Orman İşletme Şefliği Karaburun mevkiinde “Hatıra Ormanı” tesis edilmiştir.

Etkinliğimiz, Derneğimiz ikinci Başkan Nihat Öz, Şile Orman İşletme Müdürü Murat Çakır, Sahilköy İşletme Şefi Neslihan Çelik, Merkez Şefi Murat Mutlu ve derneğimiz üyelerinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Hatıra ormanı olarak tesis edilen yaklaşık 1 hektarlık alanda sahilçamı dikimi yapılmıştır. İlgili alanda her yıl üyelerimizin katılımıyla gerçekleştirilecek fidan dikim etkinliklerinin geleneksel hale getirilmesi planlanmaktadır.

TOD Marmara Şubesi tarafından Dernek lokalimizde yürütülen tadilat çalışmaları sonuçlanmış ve 27 Nisan 2016 tarihinde lokalimizin yeni haliyle açılışı gerçekleştirilmiştir.

İlgili tadilat ile Şubemiz Yönetim Kurulunun kullandığı alan küçültülmüş, oyun alanının yanı sıra okuma bölümü de oluşturularak lokalimiz, genç üyelerimiz ve kadın üyelerimizi daha fazla aramızda görebileceğimiz bir mekan haline getirilmiştir.

Açılışını Derneğimiz ikinci Başkanı Nihat Öz ve Marmara Şubesi Başkanı Prof. Dr. Ünal Akkemik'in yaptığı bu etkinliğe çok sayıda üyemiz ile İ.Ü. Orman Fakültesi öğrencileri katılmıştır.

Türkiye Ormancılar Derneği

Batı Akdeniz Şubesi

II. Olağan Genel Kurulu

Dilek ve temenniler hakkındaki görüşlerin alınmasının ardından, sandık sayım kurulu belirlenmiştir. Batı Akdeniz Şubesi II. dönem Yönetim ve Denetleme kurullarında görev almak isteyenlerin belirlenmesinden sonra oy kullanma işlemine geçilmiştir.

Yapılan seçim sonucunda TOD Batı Akdeniz Şubesinin yeni yönetim ve denetleme kurullarına; alınan oy sıralamasına göre aşağıda belirtilen üyelerimiz seçilmiştir.

Yeni seçilen TOD Batı Akdeniz Şubesi II. Dönem Yönetim ve Denetleme Kurulu üyelerine görevlerinde başarılar dileriz.

Şubemizin Genel Kurulu 26 Mart 2016 tarihinde Antalya Konyaaltı Belediyesi Feslikan Salonunda, 95 üyemizin katılımıyla gerçekleştirildi.

Genel Kurul Toplantısına Ulu Önder Mustafa Kemal ATATÜRK, Ormancı şehitlerimiz ve Tüm şehitlerimiz adına yapılan saygı duruşu ve İstiklal Marşının okunması ile başladı.

Genel Kurul Divan başkanlığına Abdulkadir GÜRSER, Divan üyeliklerine Murat GÜRBÜZ ve

Nasuh KARATAŞ'ın seçiminden sonra genel kurul görüşmelerine geçilmiştir.

Gündem gereği TOD II. Başkanı Nihat ÖZ, Batı Akdeniz Şubesi I. Dönem Başkanı Akın MIZRAKLI, TOD Yönetim kurulu üyesi A. Hüsrev ÖZKARA ve Hüseyin MERT'in konuşmalarının ardından, Yönetim Kurulu faaliyet raporu, Denetleme Kurulu raporu, bütçe ve bilançonun okunması, raporların tartışmaya açılması ve ibrası gerçekleştirilmiştir.

YÖNETİM KURULU - ASİL

- 1-Abdurrahman ÇOBANOĞLU
- 2-Mustafa Necati BAŞ
- 3-Tuncay NEYİŞCİ
- 4-Emine Diler SÖYEK
- 5-Zülfü KARATEPE

DENETLEME KURULU - ASİL

- 1-Akın MIZRAKLI
- 2-Hüseyin MERT
- 3-Güray ÇAYIR

YÖNETİM KURULU - YEDEK

- 1-Bedri ALTUK
- 2-Baki SOYLU
- 3-Rahmi KUYUCU
- 4-İlker TURHAN
- 5-Hüseyin Oğuz ÇOBAN

DENETLEME KURULU - YEDEK

- 1-Birol ALKAN
- 2-Feramuz ÖZBEK
- 3-Ömer SERT

TOD Giresun Temsilciliği 21 Mart Faaliyetleri

21 Mart Dünya Ormancılık Günü etkinlikleri kapsamında Türkiye Ormancılar Derneği Giresun Temsilciliği tarafından “Doğa Çevre ve Ormanı Koruyup Sevelim” adı altında ilköğretim çocuklarına yönelik etkinlik; Ordu ili, Perşembe ilçesi, Beyli Mahallesi ilk ve ortaokulunda ve

Ordu ili, Altınordu ilçesi 75. Yıl Ana Sınıfında gerçekleştirilmiştir. Bu etkinliklerde Derneğimizin tanıtımı yapılarak, özellikle çocuklara doğa, çevre ve orman sevgisini aşılayıp, bu sevginin kökleşmesi, böylece gelecek için bilinçli bir kamuoyu oluşturulması amaçlanmıştır.

Bu etkinliklerimizde katılımcılara Ordu ETİ Bölge Bayii Erkan TÜKMEN tarafından gönderilen kekler ve Derneğimizce alınan meyve suları ikram edilmiş, ayrıca tüm katılımcılara birer adet olmak üzere toplam 200 adet tüplü Ladin fidanı dağıtılmıştır.

Ortaokul öğrencilerimizden “Ormanın Toplum Yaşamındaki Yeri” konulu kompozisyon yazmaları istenmiş, katılan öğrencilerden 6 adedinin yazdıkları kompozisyon metinleri değerlendirilmeye layık görülerek bu öğrencilerimize teşvik etmek amacıyla, 100'er liralık hediye verilmiştir.

Anasınıfı öğrencilerine Ordu Fidanlığında fidan diktirilip, piknik yapılmıştır.

Ayrıca, tüm öğrencilere Derneğimizce hazırlanıp gönderilen oyun setleri dağıtılmıştır.

Bu etkinliğimiz mahalli TV'lerde de haberleştirilmiştir.

Giresun Ordu Temsilciliğinde Doğa ve İnsan Temalı Fotoğraf Sergisi

Giresun İl Temsilciliğimizin 2016 yılı etkinlik programında yer alan “**Doğa ve Ormanla Barışık Olalım**” adı ile düzenlediği, “**Doğa ve İnsan**” temalı fotoğraf sergisi ile yine orman ürünleri kullanılarak yapılan el sanatları eserleri sergisi, Ordu Kültür ve Sanat Merkezi Sergi Salonunda 15 Nisan 2016 günü Turizm Haftası içinde gerçekleştirilmiştir.

Serginin açılışı, Ordu Vali Yardımcısı Mehmet Ali ÖZKILINÇ tarafından gerçekleştirilerek, halkımızın beğenisine sunulmuştur.

Sergide, Giresun Doğa Koruma ve Milli Parklar Şube Müdürlüğü'nce 2015 yılında düzenlenen ve 150 fotoğrafçının katıldığı ödüllü fotoğraf yarışmasına ait 50 x 70 cm. ebadında tuvalle basılmış fotoğraflar sergilenmiştir. Etkinlik, kamuoyunda büyük beğeni kazanmış, Boztepe TV ve yerel basında haberleştirilmiştir.

Sergilenen fotoğraflar ve el sanatları eserleri, yöresel turizmi teşvik yönünden beğeni kazanmış, turizmle ilgilenen ve bu konuda hizmet veren kurum ve kuruluşlarca yakından izlenmiştir.

Etkinlik sonunda Ordu Valiliği tarafından Türkiye Ormancılar Derneğini temsilen temsilcimiz Vural AKTAŞ'a teşekkür belgesi sunulmuştur.

Kastamonu'da Doğa Gezisi

Türkiye Ormancılar Derneği Kastamonu İl Temsilciliği tarafından İstiklal Yolunun Çuhadoruğu Geçidi - Ersizler Dere Kanyonu bölümünde doğa gezisi düzenlenmiştir. Geziye Eğitim İş Sendikası Kastamonu şube başkanı Ahmet Tevfik Bal, Öğretmenler, Üniversite öğrencileri, İl temsilcimiz Ercan ŞEN ve Üyemiz Sedat Özcan ÖZDEMİR katılmıştır.

İstiklal Yolu *İnebolu sahilinden başlayıp sırası ile Küre - Seydiler - Kastamonu - Çankırı - Ankara'ya uzanan tarihi yoldur. Bu yolu diğer yollardan ayıran özelliği ise Kurtuluş Savaşı yıllarında İnebolu'ya deniz yolu ile gelen cephanelerin cepheye ulaştırmakta kullanılan yol olmasıdır. O günün şartlarıyla bu ancak kağnılarla olabilirdi. Kastamonu insanı üzerine düşen bu görevi seve seve yerine getirdi. Mustafa Kemal'in "Gözüm Sakarya'da; kulağım İnebolu'da" sözleri Kurtuluş Savaşı'nda İnebolu'dan yapılan*

cephane ikmalinin ve bu ikmalin yapıldığı İstiklal Yolunun ne kadar önemli olduğunu anlatmaktadır.

Gezi, Çuhadoruğu geçidi, Ersizler Dere Kanyonu ile orman, köy ve kanyon manzaraları eşliğinde İkiçay tarihi İstiklal Yolu Köprüsünde sona ermiştir. Güzergâh boyunca flora ve fauna hakkında bilgiler verilmiş ve orkide doğal ortamında tanıtılmıştır. Gezinin devamında katılımcılarla fidan dikimi gerçekleştirilmiştir.

Kastamonu'da Ormancılık Haftası

Orman haftası Türkiye Ormancılar Derneği Kastamonu İl Temsilciliği tarafından 21 Mart Dünya Ormancılık Günü etkinlikleri kapsamında, orman ve doğa sevgisini ve bilincini korumak ve çocukların duyarlılığına artırmak amacıyla Yıldız Adnan Konyalı Anaokulu'nda kutlandı. Çocuklarımıza ormanlarımızla ilgili görsel bir şölen sunulduktan sonra okulda bulunan sınıfları temsilen 5 adet fidan dikimi gerçekleştirildi. Orman Haftası etkinliğine ve fidan dikimine Okul müdürü Saynur AYDOĞDU, Öğretmenlerimiz, çocuklarımızla birlikte Dernek İl temsilcimiz Ercan ŞEN, Üyelerimiz Ebru ÖZDEMİR, ve Sedat Özcan ÖZDEMİR katılmıştır.

Kastamonu'da Resim Yarışması

Türkiye Ormancılar Derneği
Kastamonu İl temsilciliği
tarafından 21 Mart Dünya
Ormancılık Günü etkinlikleri
kapsamında Özek Kastamonu
Bahçeşehir okulunda ORMAN
konulu resim yarışması
düzenlenmiştir.

Etkinliğe katılan 64 öğrenciye
katılım belgesi verilmiştir.
25.03.2016 Cuma günü
düzenlenen konferansa Okul
müdürü Şükran SAYIM, Okul
öğretmenleri, İl temsilcimiz
Ercan ŞEN, Üyelerimiz Ebru
ÖZDEMİR, ve Sedat Özcan
ÖZDEMİR katılmıştır.

Konferansta dereceye giren
öğrencilere plaket ve ödülleri İl
temsilcimiz Ercan Şen, Okul
Müdürü Şükran SAYIM ve
Görsel Sanatlar Öğretmeni Deniz
İlker KURUOĞLU tarafından
verilmiştir. Yarışmada birinci 4/A
Sınıfından Berrak SABAH, ikinci
3/A Sınıfından Merve ALACA
ve üçüncü 2/A Sınıfından Aybars
Karabulut olmuştur.

“İklim Değişikliğinin Getirileri ve Götürüleri”

Çankaya Belediyesi'nin katkılarıyla Tarım Orman İş Sendikası tarafından düzenlenen 'İklim Değişikliğinin Getirileri Ve Götürüleri' isimli panel 5 Mart 2016 Cumartesi günü Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde gerçekleştirilmiştir.

Panelde Dr. Nuran Talu, 'Türkiye Cumhuriyeti'nde İklim Değişikliği Siyaseti', Yücel Çağlar 'İklim

Değişikliğinin Nesi Küresel?', Önder Algedik 'Türkiye'nin İklimi Değiştirme Politikaları' başlıklarında bilgi aktardı.

Cumhuriyet gazetesi yazarı Işık Kansu'nun yönettiği ikinci oturumda Yine Cumhuriyet Gazetesi'nden Özlem Yüzak 'İklim Değişikliği Gerçeğinde Sürdürülebilirlik' konusunu ele aldı.

Doç. Dr. Gökhan Günaydın'ın yönettiği üçüncü oturuma ise Türkiye Ormanlılar Derneği adına Prof.Dr. Nedim Saraçoğlu, Orman Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı Ali Küçükaydın, Tarım Orman İş Genel Sekreteri Dr. M. Ali Başaran, Ziraat Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Üyesi Vuslat Bektaş panelist olarak katıldı.

Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftasında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne Ziyaret

Her yıl olduğu gibi 21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftası etkinlikleri kapsamında; Cumhuriyetimizin kurucusu ulu önder Mustafa Kemal ATATÜRK'ün mozolesine ormancı meslek ve sivil toplum örgütleri olarak çelenk konduktan sonra Anıtkabir özel defteri imzalanmıştır. Yine aynı gün ormancı meslek ve sivil toplum örgütleri adına basın açıklaması yapılmıştır.

Türkiye Ormancılar Derneği ve TMMOB Orman Mühendisleri Odası olarak 21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Ormancılık Haftası çerçevesinde bu yıl; 22-23 Mart 2016 tarihlerinde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne

giderek, Türk Milleti'nin milli davası olan Kıbrıs Davasının mihenk taşları merhum Dr. Fazıl KÜÇÜK ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ilk ve kurucu Cumhurbaşkanı merhum Rauf Raif DENKTAŞ'ın kabirlerini ziyaret etmek, günün anlam ve önemi çerçevesinde fidan dikmek ve ülkemizin de zor dönemlerden geçtiği bu günlerde, onların ve kahraman arkadaşlarının bizlere miras bıraktığı bu milli davayı yürekten ve kararlılıkla sahiplendiğimizi bir kez daha vurgulamak istedik.

Bu duygular içerisinde öncelikle ormancılar için önemli olan bu haftada, tarih ve mücadele kokan ve her adımda bunu hissettiğimiz güzide topraklarda bulunmak, KTMMOB Orman Mühendisleri Odası ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Orman İdaresinin sıcak karşılaması ziyaret boyunca yakın ilgileri bizleri ziyadesiyle memnun etti. Kendilerine tekrar teşekkür ederiz.

Ziyaret çerçevesinde ilk olarak

KTMMOB Orman Mühendisleri Odasına giderek karşılıklı görüş alışverişinde bulunduk. Daha sonra Orman İdaresi Müdürüne, akabinde de Orman İdaresinin bağlı olduğu Bayındırlık Çevre ve Kültür Bakanı Sayın Kutlu EVREN'e makamında nezaket ziyaretlerinde bulunduk.

Ziyaret programı çerçevesinde, yüreği vatan ve millet aşkıyla dolu, hayatını Kıbrıs Türkü'nün bağımsızlık mücadelesine adanmış merhum Dr. Fazıl KÜÇÜK'ün Lefkoşe Anıttepe'de bulunan kabrini ziyaret ederek fidan diktik. Vermiş olduğu bağımsızlık mücadelesinin idraki içerisinde olduğumuzu, "Türk'üm ve hiçbir

zaman Türklüğün ayaklar altında çiğnenmesine tahammül edemem" düsturunu ilke edinmekten onur duyduğumuzu bütün heyecanımızla vurguladık.

Daha sonra, bütün hayatını Kıbrıs Türkü'nün bağımsızlık

mücadelesine adayan, yeri geldiğinde cephede yeri geldiğinde de masa başında amansız bir mücadele sürdüren ve bizler için büyük anlamlar ifade eden çok değerli devlet adamı, aynı zamanda da fotoğraf sanatçısı ve doğa aşığı bir insan olan KKTC'nin ilk ve kurucu Cumhurbaşkanı merhum Rauf Raif DENKTAŞ'ın Lefkoşe'de bulunan kabrini ziyaret ettik. Günün anlam ve önemine binaen merhumun kabrine fidan diktik.

Ayrıca mezarı başında onun ve kahraman arkadaşlarının bizlere miras bıraktığı Kıbrıs Davasının, Milli Davamız olduğunu, "Kıbrıs Türk halkının varlığının tam bir

güvence altında olması, geleceğinin her türlü tehdide karşı korunması, bağımsız, özgür ve onurlu bir şekilde tam bir siyasal eşitlik içinde egemen bir halk olarak varlığını sürdürmesi" yönündeki kararlılığı sahiplendiğimizi, ziyaret defterine yazarak vurgulamak istiyorduk, ancak görevlilerce ziyaret defterinin dolduğu ve yenisinin bulunmadığı ifade edildiğinden bu isteğimizi gerçekleştiremedik. Ziyaret defterinin olmayışı ve hala bir anıt mezarının olmaması nedeni ile ziyadesiyle müteessir olduğumuzu belirtmek isteriz.

Biz de orada kaleme alamadığımız duygularımızı buradan sizlerle paylaşmak istedik.

"Aziz Rauf Raif DENKTAŞ..."

TMMOB Orman Mühendisleri Odası ve Türkiye Ormancılar Derneği olarak 21 Mart Dünya Ormancılık Günü ve Orman Haftası münasebetiyle planlı olarak ziyaret ettiğimiz Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ile kabrinize sadece fidan dikmek için değil rahmet ve minnetle andığımız sizlerin huzurunda olmaktan büyük gurur duyduğumuzu belirtmek için buradayız.

Rauf DENKTAŞ; mesleğinde başarılı bir hukukçu, genç yaşlarda Kıbrıs Türk Toplumunu ve Rumlarla ortak hükümette önemli görevlere yükselmiş bir siyasetçi, Kanlı Noel olarak bilinen 1963 yılının o acı günlerinde elinde silahıyla siperde bir savaşçı, gerek ortak Cumhuriyet için yapılan görüşmeler, gerekse Kanlı Noel sonrası Kıbrıs'taki Türk varlığının korunması için uluslararası arenada etkin bir müzakereci, tarihi iyi bilen ve geleceği tarihten alınan dersler üzerine inşa etmek için çaba sarf eden bir devlet adamı, küçük bir adanın, bütün dünya tarafından kabul gören diplomasi üstadı, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin kurucusu, aynı zamanda da fotoğraf sanatçısı ve doğa aşığı, kısacası bizler için büyük anlamlar ifade eden, çok değerli bir şahsiyettir.

Onun ve kahraman arkadaşlarının bizlere miras bıraktığı Kıbrıs davası, Türk Milletinin bir Milli Davası'dır. Kıbrıs'da adil, gerçekçi ve kalıcı bir çözüme, ancak Kıbrıs gerçeklerine uygun ve iki halkın özgür iradesi ile ulaşılabilecektir. Kıbrıs'ta, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ve Türkiye Cumhuriyeti'nin haklarının ve statülerinin geriye götürüldüğü bir süreç asla kabul edilemez.

Türkiye Büyük Millet Meclisinde Devletimiz tarafından belirlenen Kıbrıs politikamızda; Kıbrıs Türk halkının varlığının tam bir güvence altında olması, geleceğinin her türlü tehdide karşı korunması, bağımsız, özgür ve onurlu bir şekilde tam bir siyasal eşitlik içinde egemen bir halk olarak varlığını sürdürmesi temel vazgeçilmezlerimizdir.

Ruhun Şad Olsun. 22.03.2016 "

Fevzi KALELİ

Türkiye Ormancılar Derneği

Genel Başkanı

Ali KÜÇÜKAYDIN

Orman Mühendisleri Odası

Genel Başkanı

**BAYINDIRLIK ÇEVRE VE KÜLTÜR
BAKANLIĞI**

Evren, Türkiye Orman Mühendisleri Odası ile Ormancılar Derneği yetkililerini kabul etti

İşbirliği daha ileriye taşınacak

Bayındırlık Çevre ve Kültür Bakanı Kutlu Evren, KKTC'de temaslarda bulunan Türkiye Orman Mühendisleri Odası ile Türkiye Ormancılar Derneği yetkililerini kabul etti. Bakanlıktan verilen bilgiye göre, Evren kabulde yaptığı konuşmada, heyeti KKTC'de görmekten büyük memnuniyet duyduğunu belirterek, bu vesileyle iki ülke odaları arasında var olan işbirliğinin daha ileriye taşınacağına inandığını ifade etti. Ülke ormanlarının gelişimi için atılan her adımda Türkiye Orman Genel Müdürlüğü'nün desteğinin her zaman yanlarında olduğuna vurgu yapan Evren, Geçitköy Barajı etrafında yapılacak Mesire Alanı içinde tam bir uyum içerisinde çalışmalar yürüttüklerini söyledi. Evren, Türkiye'den gelen oda ve derneğin bilgi ve deneyimlerinden ülkedeki oda üyelerinin faydalanacağına inanç belirterek, bu tür ziyaretlerin karşılıklı olarak yapılmasını temenni etti. Türkiye Ormancılar Derneği Başkanı Fevzi Kaleli de konuşmasında, Dünya Ormancılık Günü etkinlikleri kapsamında KKTC'deki meslektaşları ile bir araya geldiklerini söyleyerek, bu vesileyle KKTC'deki ormancılık faaliyetlerini de inceleme fırsatı bulduklarını ifade etti. Türkiye Orman Mühendisleri Odası Başkanı Ali Küçükaydın da konuşmasında, KKTC'nin kendileri için çok önemli olduğunu söyleyerek, her türlü bilgi, birikim ve desteği vermekten her zaman gurur duyacaklarını söyledi.

**“” etkinliklerle kutlanacak
yon yapacak**

“”, etkinlikleri kararlaştırmak üzere, KKTC'de temaslarda bulunan Türkiye Orman Mühendisleri Odası ile Türkiye Ormancılar Derneği yetkililerini kabul etti. Bakanlıktan verilen bilgiye göre, Evren kabulde yaptığı konuşmada, heyeti KKTC'de görmekten büyük memnuniyet duyduğunu belirterek, bu vesileyle iki ülke odaları arasında var olan işbirliğinin daha ileriye taşınacağına inandığını ifade etti. Ülke ormanlarının gelişimi için atılan her adımda Türkiye Orman Genel Müdürlüğü'nün desteğinin her zaman yanlarında olduğuna vurgu yapan Evren, Geçitköy Barajı etrafında yapılacak Mesire Alanı içinde tam bir uyum içerisinde çalışmalar yürüttüklerini söyledi. Evren, Türkiye'den gelen oda ve derneğin bilgi ve deneyimlerinden ülkedeki oda üyelerinin faydalanacağına inanç belirterek, bu tür ziyaretlerin karşılıklı olarak yapılmasını temenni etti. Türkiye Ormancılar Derneği Başkanı Fevzi Kaleli de konuşmasında, Dünya Ormancılık Günü etkinlikleri kapsamında KKTC'deki meslektaşları ile bir araya geldiklerini söyleyerek, bu vesileyle KKTC'deki ormancılık faaliyetlerini de inceleme fırsatı bulduklarını ifade etti. Türkiye Orman Mühendisleri Odası Başkanı Ali Küçükaydın da konuşmasında, KKTC'nin kendileri için çok önemli olduğunu söyleyerek, her türlü bilgi, birikim ve desteği vermekten her zaman gurur duyacaklarını söyledi.

Kıbrıs Barış Harekâtında, çıkarma esnasında şehit düşen askerlerimiz ve mücahitler için Boğaz Şehitliği ile Girne'de çıkarmanın yapıldığı bölgede oluşturulan anıtı ziyaret edip, kahraman şehitlerimizi biz kez daha saygı ve minnetle anarak ziyaretimizi tamamladık.

Ülkedeki ormancılık faaliyetlerini incelediler

Bayındırlık Çevre ve Kültür Bakanı Kutlu Evren, Kuzey Kıbrıs'ta temaslarda bulunan Türkiye Orman Mühendisleri Odası ile Türkiye Ormancılar Derneği yetkililerini kabul etti. Bakanlıktan verilen bilgiye göre, Evren kabulde yaptığı konuşmada, heyeti Kuzey Kıbrıs'ta görmekten büyük memnuniyet duyduğunu belirterek, bu vesileyle iki ülke odaları arasında var olan işbirliğinin daha ileriye taşınacağına inandığını ifade etti. Ülke ormanlarının gelişimi için atılan her adımda Türkiye Orman Genel Müdürlüğü'nün desteğinin her zaman yanlarında olduğuna vurgu yapan Evren, Geçitköy Barajı etrafında yapılacak Mesire Alanı içinde tam bir uyum içerisinde çalışmalar yürüttüklerini söyledi. Evren, Türkiye'den gelen oda ve derneğin bilgi ve deneyimlerinden ülkedeki oda üyelerinin faydalanacağına inanç belirterek, bu tür ziyaretlerin karşılıklı olarak yapılmasını temenni etti. Türkiye Ormancılar Derneği Başkanı Fevzi Kaleli de konuşmasında, Dünya Ormancılık Günü etkinlikleri kapsamında Kuzey Kıbrıs'taki meslektaşları ile bir araya geldiklerini söyleyerek, bu vesileyle ülkedeki ormancılık faaliyetlerini de inceleme fırsatı bulduklarını ifade etti. Türkiye Orman Mühendisleri Odası Başkanı Ali Küçükaydın da konuşmasında, KKTC'nin kendileri için çok önemli olduğunu söyleyerek, her türlü bilgi, birikim ve desteği vermekten her zaman gurur duyacaklarını söyledi. (tak)

Konferans: “Kıbrıs Milli Davamızdan 2016’ya Yansıyanlar”

Atilla Çilingir tarafından “Kıbrıs Milli Davamızdan 2016’ya Yansıyanlar” konulu konferans Türkiye Ormancılar Derneği Konferans Salonu’nda 14 Ocak 2016 günü gerçekleştirildi. Etkinliğe Türkiye Ormancılar Derneği üyelerinin yanı sıra Orman Mühendisleri Odası Genel Başkanı Sayın Ali KÜÇÜKAYDIN, Kıbrıs Ankara Büyükelçiliği yetkilileri, Kıbrıs Türk Kültür Derneği’nin yönetici ve üyeleri ile çeşitli kesimlerden izleyiciler katılım göstermişlerdir. Genel Başkanımız Fevzi KALELİ’nin açılış konuşmasının ardından Kıbrıs Gazisi ve Yazar Atilla ÇİLİNGİR detaylı bir şekilde Kıbrıs’ta gelinen aşamayı tarihi süreçleriyle anlatmış ve

konferans soru-cevap bölümüyle sona ermiştir.

Atilla ÇİLİNGİR 1974 yılında Kıbrıs’ta bölük komutanı olarak görev yapmış ve Gazi unvanı ile Türkiye’ye dönmüştür. Kıbrıs ve ülke sorunları üzerine çeşitli sempozyum, panel ve TV programlarına katılmaya devam eden ÇİLİNGİR, Kıbrıs ve ülke meseleleriyle ilgili olarak çeşitli kitaplar yayınlamıştır. Bu kitaplarının gelirleriyle Van’ın Muradiye İlçesi’nde bir okulda bilgi teknolojisi sınıfı yaptırmıştır. Askerlik görevinden emekli olduktan sonra Sigortacılık üzerine özel sektörde görev almaktadır.

Çok Yönlü Bir Ormancı: Muzaffer DOĞRU

Söyleşi: Dr. Murat Alan

Çoruh entegre havza projesi hazırlık çalışmalarında
Japon uzmanla, Yusufeli, Artvin, 2007

ÖZGEÇMİŞ

1944 yılında İzmir’de doğdu. İlk ve orta öğretimini İzmit’te yaptı. 1968 Şubat döneminde İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi’nden mezun oldu. İngiltere Oxford Üniversitesi (1976) ve ABD Colorado State Üniversitesi’nde (1984-1985) orman kaynakları yönetimi, ormancılık ekonomisi, proje hazırlama ve yönetimi konularında eğitim gördü. Orman teşkilatında bölge şefliği, ORKÖY etüt proje mühendisliği, orman amenajman mühendisliği görevlerinden sonra 1973-1979 yıllarında Kavak ve Hızlı Gelişen

Orman Ağaçları Araştırma Enstitüsü’nde ekonomi bölümünde çalıştı. 1979-1991 yıllarında Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü ve Orman Genel Müdürlüklerinde şube müdür yardımcısı ve şube müdürü olarak görev yaptı. 1991-1993 yıllarında Orman Bakanlığı Dış İlişkiler ve Avrupa Topluluğu Daire Başkanı, 1996-1997 döneminde Milli Parklar Daire Başkanı olarak görev yaptıktan sonra 1997 yılı Nisan ayında emekli oldu.

2005-2008 yıllarında Orman Köy Kooperatifleri Merkez Birliğinde

(ORKOOP) projeler danışmanı olarak çalıştı. Birleşmiş Milletler Gıda Tarım Teşkilatı (FAO) ve Çevre Programı (UNEP), Dünya Gıda Programı, Dünya Bankası, JICA (Japon Uluslararası İşbirliği Teşkilatı) uzmanı olarak Türkiye’de ve yurtdışında özellikle Yakındoğu ve Orta Asya ve Kafkasya Bölgeleri ülkelerinde proje müdürü ve uzman olarak çok sayıda projede görevler yürüttü.

Türkiye Ormancılar Derneği ve Orman Mühendisleri Odası üyesidir. İngilizce bilir. Evli, 2 çocuk ve iki torun sahibidir.

Kısaca orman fakültesine kadar olan yaşamınızdan söz edebilir misiniz?

Çocukluğum İzmit'te geçti. Ortaokul ve lisede oldukça çalışkan bir talebeydim. Edebiyat, tarih, cebir sevdiğim, İngilizce ise sevmediğim dersler arasındaydı. Ortaokul bahçesindeki futbol maçlarımız, sinema seanslarımız ve arkadaşlarımla ülke meseleleri üzerindeki tartışmalarımız hoş anılarımız arasındadır. İzmit Lisesindeki sınıf arkadaşlarımızdan daha sonraki yıllarda tanınmış olanlar arasında Besim Tibuk (İş adamı ve Liberal Parti kurucusu), Yener Süsoy (gazeteci) ve Yavuz Aktuğlu'dan (Petkim Genel Müdürü) bahsedebilirim. Burada değinmem gereken ilginç bir husus İzmit Lisesi 6 Fen sınıfından tam 6 arkadaşın (Bülent Baygın, Mümtaz Tulukçu, Işık Alnıpak, İbrahim Yalta, Necdet Güler ve ben) Orman Fakültesine girmesidir ki sanırım benzer duruma rastlamak çok nadirdir.

Orman Fakültesi eğitiminden neler anımsıyorsunuz? Kurumda (orman teşkilatı) çalışmaya başladığınızda fakülte bilgilerinizi kullanma düzeyi nasıldı?

Her şeyden önce bizim zamanımızda İstanbul Üniversitesi, Orman Fakültesi'ndeki eğitimin ciddi ve düzeyli olduğunu hatırlıyorum. Ancak o günleri düşündüğümde en azından bazı derslerde ezbere dayalı öğrenmenin ağırlıklı olduğu, araştırmacı, sorgulayıcı, uygulamacı yönlerimizin geliştirilmesine yeterince ağırlık verilemediğini de düşünüyorum. Tabii o zamanki eğitim imkan ve araçlarının bugünden çok

Amenajman Futbol takımı 1972

farklı olduğunu, örneğin birçok dersin kitabı olmadığını, arkadaşlardan aldığımız notlardan yararlandığımızı, bilgisayar ve internetin ise henüz yaşamımıza girmediğini de hatırlatmak isterim. Orman teşkilatımızda çalışmaya başladıktan sonra fakültede öğrendiklerimiz yanında birçok yeni idari, bürokratik ve pratik bilgiye ihtiyaç duyulduğunu görmüştük. Bu çeşit bilgi ve deneyim eksikliklerimizi tamamlamada tecrübeli meslek büyüklerimizin, uygulamacı ve uzman arkadaşlarımızın ve meslek içi eğitimlerin büyük katkıları olduğunu belirtmek isterim. Bunun yanında fakülte ders kitaplarımız ve yayınları da ihtiyaç duyduğumuz dönemlerde başvurduğumuz kaynaklar olarak önem ve değerlerini muhafaza etmeye devam etti.

Yurtdışında prestijli (önemli) üniversitelerde orman kaynakları yönetimi, ormancılık ekonomisi, projeler konusunda 2 yıl eğitim almış ve dünyayı da bu anlamda tanımış birisi olarak, en azından

sizin bildiğiniz dönemde, ormancılığımıza dışardan bakıldığında nasıl görünüyor? Çok kısa değerlendirebilir misiniz?

Yurtdışında bulunduğum İngiltere'nin Oxford Üniversitesi Ormancılık Enstitüsü'nün (1976) ve Amerika'nın Colorado Üniversitesi Ormancılık ve Doğal Kaynaklar Fakültesi'nin (1984-1985) eğitim program ve yaklaşımlarının oldukça farklı olduğunu belirtmek isterim. Oxford Üniversitesi'nde "Ormancılık Projelerinde Finansal ve Sosyal Fayda-Maliyet Analizleri" konusunda yürüttüğüm çalışmalar bireysel danışman (supervisor) gözetiminde inceleme ve araştırmaya dayalı iken, Colorado Üniversitesi'ndeki eğitimim bir dizi ders ve kurslara (ormancılık ekonomisi, kalkınma ekonomisi, hasılat bilgisi, ormancılıkta karar verme teknikleri, doğrusal programlama, proje analizi, bilgisayar kullanımı, vb) devam etme şeklindeydi. Colorado Üniversitesi'nde eğitim çok sayıda pratik ödev hazırlama ve testlerden geçme şeklinde olması itibarıyla ülkemizde gördüğüm eğitimden

Oxford üniversitesi 1976

oldukça farklıydı. Buradaki dersler kapsam itibariyle İstanbul Orman Fakültesi'nde gördüğüm derslere nazaran çok daha basitti, konular az ve öz olarak öğretilmekte, daha fazla bilgi gerektiğinde kaynak kitaplara müracaat etmemiz önerilmekteydi. Ayrıca İngiltere ve özellikle ABD'deki eğitimde matematiksel modellerin ve bilgisayarın çok daha yoğun kullanıldığını, talebe-öğretim üyesi ilişkilerinin çok daha rahat olduğunu, talebelerin özgüven ve inisiyatif kazanmaları açısından ortamın çok daha rahat olduğunu hatırlıyorum. Son olarak ABD'de farklı üniversitelerdeki ormancılık eğitim düzeyleri arasında çok ciddi farklılıklar bulunduğunu da belirtmek isterim.

Sorunuzun yurtdışından ülkemiz ormancılığının nasıl görüldüğü ile ilgili kısmına gelince, bu konuda değerlendirmemi meslek hayatım süresinde birçok dış ülkede yaptığım seyahatler, yürüttüğüm çalışmalar ve yabancı ormancılarla

gerçekleştirdiğim temaslara ve görüş alışverişlerine dayalı olarak aşağıdaki şekilde verebilirim.

Ülkemizdeki devlet orman teşkilatı kurumsal, finansal, yasal yapı ve sahip olduğu imkânları itibariyle dünyada sayılı orman teşkilatları arasında görülmektedir. Özellikle gelişmekte olan ülke ormancıları tarafından gıpta ile değerlendirilmektedir. Bunun yanında planlama, silvikültür, ağaçlandırma vb. alanlardaki teknik birikimi ve geniş alanlarda uygulamaları da ciddi takdir görmektedir. Ülkemiz ormancılarının bilgi ve deneyim birikimlerini diğer ülkelerle paylaşma konusunda geçmiş dönemlerden beri süregelen iyi niyet ve katkıları da uluslararası kuruluşlar ve özellikle destek sağladığımız gelişmekte olan ülkeler tarafından takdirle karşılanmaktadır. Ormancılık ve ormancılıkla yakın ilişkili alanlarda hizmet veren meslek örgütlerimiz ve sivil toplum kuruluşlarımızın faaliyetleri ve katkıları da ciddi şekilde takdir edilmektedir.

Bu olumlu değerlendirmelere karşın ormancılığımızın dışarıdan beğenilmeyen ve tenkit edilen birtakım yönleri de bulunmaktadır. Bunlar arasında orman teşkilatımızın aşırı büyük merkezi yapısı ve taşra birimlerinin yapması gereken birçok işin merkezde yapılmaya çalışılması, aşırı bürokratik işlemler, kurumsal ve yasal yapıda çok sık yapılan değişiklikler, toplumla iletişimin yetersiz olması, araştırma ve bilim kuruluşları ile işbirliğinin ve bilimsel çalışmalardan yararlanmanın yetersiz olması, bazı ormancılık alanlarında gereksiz ve pahalı çalışmaların ve israfın bulunduğu bahsedilebilir. Örnek vermek gerekirse ABD

ve Almanya'da Orman Genel Müdürlüklerini ziyaret ettiğimde merkezi birimler, bina imkanları ve eleman sayısı bakımından ne kadar mütevazı olduğunu, ABD Orman Teşkilatı Başkanının odasının bizim herhangi bir bölge müdürü hatta işletme müdürünün odasından çok daha mütevazı olduğunu gördüğümde oldukça şaşırmıştım. Son olarak ormancığımız üzerindeki siyasi ve rant amaçlı baskılar, kurumsal yapıda, personel pozisyonlarında ve ormancılık mevzuatında sıkça yapılan oynamalar özellikle gelişmiş ülkelerin ormancılarının anlamakta güçlük çektiği hususlardır.

Kavak ve Hızlı Gelişen Orman Ağaçları Araştırma Enstitüsü, ekonomi bölümünde 6 yıl çalışmışsınız, araştırmacısınız aynı zamanda. Oxford Üniversitesindeki 1 yıllık eğitiminiz de bu döneme rastlıyor. O dönem bu enstitüye nasıl bir işlev yüklenmişti?

Benim çalıştığım dönemde Enstitünün tam adı "Kavak ve Hızlı Gelişen Yabancı Tür Orman Ağaçları Araştırma Enstitüsü" idi. Enstitü, kuruluşunu takiben ilk yıllarında ağırlıklı olarak kavakçılık, araştırma ve pratik ve halkın tarlasına kadar ulaştırılan yayım tanıtım faaliyetleri yanında, uygun klonlara ait kaliteli fidanların yetiştirilerek kavak yetiştiricilerine sağlanmasına ağırlık vermiş ve başarı sağlamıştı. Benim çalıştığım 1973-1979 döneminde ise hızlı gelişen yabancı tür orman ağaçlandırmalarının yaygınlaştırılmasına yönelik yöntem ve tekniklerin geliştirilmesi, bunlarla ilgili araştırma ve deneme sonuçlarının uygulamacılara aktarılmasına öncelik verilmişti. Bu çalışmalar büyük ölçüde

FAO teşkilatı işbirliği ve hibe desteği ile yürütülen “FAO TUR/71/521-Türkiye’de endüstriyel ağaçlandırmaların geliştirilmesi projesi” kapsamında gerçekleştirilmekteydi. Çoğu İngiliz olan beş altı yabancı FAO uzmanı bu proje çerçevesinde enstitüde bizlerle beraber çalışmaktaydı. Söz konusu dönemde enstitü makineli ağaçlandırma çalışmaları için alternatif yöntemlerin denenmesi ve geliştirilmesi çalışmalarına da önderlik etmekteydi. Ben bu dönemde enstitünün Ekonomi-Hasılat bölümünde Bölüm Başkanım Ali Sencer Birler ve meslektaşım Hüseyin Usta ile beraber çalıştım. Her ikisi de çok değerli araştırmacılar idi. Bu dönemde çalışmalarımızın çoğunu diğer bölümler ve özellikle ıslah ve yetiştirme bölümlerindeki arkadaşlarımızla yakın işbirliği ile yürütüyorduk ki bugün de bunun önemli olduğuna inanıyorum.

Enstitüde çalıştığım yaklaşık altı yıllık dönemde araştırma çalışmalarından büyük zevk almıştım. Bu arada bahsettiğim FAO projesi çerçevesinde ben de dahil yaklaşık 10 arkadaşımıza yurtdışında eğitim imkanı sağlandı. Bu arkadaşların bir kısmı sonraki yıllarda akademisyen olarak ülkemize hizmet vermişlerdir (Doç. Dr. A. Sencer Birler, Doç. Dr. Yaşar Şimşek, Prof. Dr. Ahmet Hızal, Prof. Dr. Korhan Tunçtaner, Prof. Dr. Metin Sarıbaş, Prof. Dr. Savaş Ayberk, vb.). Ben ise eşimin Orta Doğu Teknik Üniversitesi’nde Öğretim Üyesi olarak göreve başlaması sebebiyle Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü Genel Müdürlüğü’ne, değerli arkadaşlarım Ergin Dönmez ve Sabahattin Aydın ile beraber tayin oldum.

FAO entegre havza projesi proje çalışması, Hubei eyaleti, Çin , 1988

Enstitünün o zamanki çalışmalarının mesleğe önemli katkılar sağladığına, ancak bugünkü deneyimlerime dayalı olarak değerlendirme yapmam istenirse bazı konularda ciddi hata ve eksiklikler yaptığımıza inanıyorum. Örneğin, deneme ve demonstrasyon çalışmaları için bazı yörelerde geniş alanlarda doğal karışık yapraklı baltalık orman örtüsünü ağır makineli çalışmalarla sahadan uzaklaştırarak, Pinus radiata, P.maritima gibi yabancı türlerle ağaçlandırırken ekolojik, sosyal ve ekonomik yönlerden yaratılacak etkileri ve alternatif maliyet değerlendirmelerini o zamanlarda gerektiği şekilde yapamadığımızı düşünüyorum. Değirmek istediğim diğer bir husus bu ağaçlamaların esas olarak kağıt sanayiinin odun maddesi ihtiyacını karşılamak amacıyla tesis edilmesine karşın, ileriki yıllarda İzmit’te ve diğer bölgelerde devlete ait kağıt fabrikalarının özelleştirilmesi ve

kapanması sonucu böyle bir talebin ortadan kalkmasının yarattığı durumdur. Söz konusu ağaçlama sahalarından odun üretimi, ağırlıklı olarak hızla büyüyen lif yonga sanayiinin ihtiyacının karşılanmasına kayabilecektir. Diğer ilginç bir gözlemim bu sahalardan bir kısmının sonraki yıllarda toplum taleplerinde meydana gelen değişiklikler doğrultusunda üretimden vazgeçilerek rekreasyon ve manzara değeri yaratma amaçlarına tahsis edilmesinin daha uygun olacağıdır (İzmit Çenedağı ağaçlandırması, Kerpe Sarısı ağaçlandırması vb.). Benzer diğer bir örnek olarak Dalaman kağıt fabrikasının talebini karşılamaya yönelik olarak Ege bölgesinde doğal kızılçam ormanları yerine, ökaliptus türü ile tesis edilen endüstriyel ağaçlamalardan bahsedebiliriz. Bu ağaçlandırmalardan beklenen hızlı büyüme oranları gerçekleşmemiş ve söz konusu fabrika da zaten bir süre sonra ökaliptus odunu

FAO entegre havza projesi, Hunan eyaleti, Çin, 1988

kullanmaktan vazgeçmiştir. Bunlar ve benzeri deneyimler, ormancılık çalışmalarımızın tasarlanması ve planlanmasında gelecekteki olası sosyal ve ekonomik gelişmelerin ve değişikliklerin çok iyi irdelenmesi gerekliliğini bir kez daha doğrulamaktadır.

Orman Genel Müdürlüğü (OGM) ve Ağaçlandırma Genel Müdürlüğü'nde (AGM) şube müdür yardımcılıkları ve şube müdürlükleri, çalışma yaşamınızın uzun bir dönemini oluşturuyor. İkinci yurtdışı eğitiminiz de bu döneme rastlamış. Sizce bu dönem ormancılığımızın (OGM ve AGM) belli başlı özellikleri nelerdir? Nasıl bir genel eğilim vardı ormancılık açısından?

OGM ve AGM'de 1979-1991 yılları arasında yaklaşık 12 yıl şube müdür yardımcısı ve şube müdürü

olarak görev yaptım. AGM'de Araştırmalar Şube Müdürü olarak yaklaşık 2 yıl görev yaptıktan sonra 12 Eylül darbesini takiben AGM kapatıldığı için geri kalan daha uzun sürede OGM'de çeşitli Şube Müdürlüklerinde çalıştım. Benim çalıştığım dönemde AGM ile OGM arasında, devamlı bir çekişme durumu vardı. AGM'de makineli çalışmaların yoğun kullanıldığı endüstriyel ağaçlamalara odaklanılan bir dönemdi. Etüt proje çalışmalarının, o günkü koşullar altında, düzeyinin de çok yüksek olduğunu ve çok kapsamlı Havza Bazında Entegre Avan Projelerin bu dönemde hazırlandığını hatırlıyorum. AGM'nin kapatılmasını takiben OGM'nin çok daha yüksek imkanlardan yararlanılarak, özellikle ilk yıllarda ağaçlandırma ve erozyon kontrolü uygulama miktarlarında ciddi bir artış gerçekleştirilmişti. Ancak

ağaçlandırma ve erozyon kontrolü konusunda yetişmiş birçok uzman arkadaşımız, bu dönemde ihtisasları dışında birimlere atanmış ve çoğunlukla kısa süreli kurslardan geçirilen uygulamacı elemanlar tarafından gerçekleştirilen ağaçlandırma ve erozyon kontrolü çalışmalarının kalite ve başarısının ciddi şekilde düştüğü yönünde görüş oluşmuştu. Her şeye rağmen zaman içinde AGM ekolü OGM içinde Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü ile Fidanlıklar ve Tohum İşleri Daire Başkanlıkları altında devam etti. O dönemde bu iki dairede çok değerli amir ve arkadaşlarımızla (Kemal Hamidi, Cemal Gönül, Necati Uyar, Muhterem Bulut, Cahit Gündüz, Erhan Akçidem, Dr. Abdullah Gezer, Erdoğan Tengiz, İsmail Özkahraman, Ali Cengiz Keskin, Ergin Dönmez, Cafer Sadık Gürer, Yusuf Ertaylan, Turgut Çelikkol,

Sabahattin Aydın, Halit Babalık, Yaşar Yeşiltepe, Ulvi Us) büyük bir uyum ve paylaşım içinde çalıştığımızı hatırlıyorum.

O dönemin ilk yılları bazı sorunların çözümüne yönelik büyük projeler yaklaşımının gündeme getirildiği ve bu bağlamda “Çakıt Havzası Geliştirme Projesi”, “Okalıptus Ağaçlamalarının Rehabilitasyonu Projesi”, Galerî Ağaçlamalarının Geliştirilmesi Projesi” gibi projelerin yürütüldüğü bir dönemdi. Gene bu dönem daire başkanlıklarımızda ilk bilgisayar alımlarının ve kullanımlarının başladığı bilgisayara dayalı ilk veri tabanlarını hazırladığımız yıllardı. Seksenli yılların ortalarından itibaren hazırlanması sürecinde benim de katkı sağladığım önemli dış kaynaklı projeler arasında “Türk-Alman Ormancılık Projesi”, FAO ile beraber yürütülen “Türkiye’de geniş yapraklı orman ağaçlandırmalarının geliştirilmesi

projesi”, İtalyan işbirliği ile uygulanan “Türkiye kavakçılığını geliştirme projesi”, Finlandiya işbirliği ile gerçekleştirilen “Tüplü fidan üretim tekniklerinin geliştirilmesi projesi”, FAO işbirliği ile başlatılan “Türkiye’de toplum ormancılığın geliştirilmesi projesi” yer almaktaydı. Ben bu dönemlerde fidanlık ve ağaçlandırma konularında çalıştığımdan yukarıda bahsettiklerim doğal olarak daha çok bu alanlarla ilgilidir. OGM’nin diğer alanlarındaki gelişmeler arasında özellikle fonksiyonel planlamanın geliştirilmesine yönelik çalışmaları hatırlatabilirim.

Bu döneme ait bir anım var. Bazı yıllar, senelik iznim süresince bakanlıktan izin almak suretiyle Dünya Gıda Programı (WFP) ve FAO gibi teşkilatlar adına yurtdışında kısa süreli danışman olarak yaptığım çalışmalar vardı. Son derece zor koşullar altında ancak yeni yerler görme ve yeni bilgiler edinme açısından çok

renkli çalışmalardı. Özellikle uluslararası danışman olarak ilk çalıştığım Mozambik ve Çin’deki hatıralarım hep canlı kalmıştır. O zamanlar bilgisayar ve internet olmadığından her gittiğim yere gerektiğinde yararlanmak amacıyla bir büyük çanta dolusu kaynak kitap ve dokümanı taşıırken nasıl yorulduğumu da hiç unutmam.

Orman Bakanlığı Dış İlişkileri, Avrupa Devletleri ile ilişkilerin yürütülmesinde 2 yıl kadar başrollerde bulundunuz. Bakanlığın dış ilişkilerini hangi konular oluşturmuyordu?

1991 yılında Orman Bakanlığı’nın yeniden kurulması her meslektaşım gibi beni de mutlu etmişti. Yeni bakanlığımızda Dış İlişkiler ve Avrupa Topluluğu Daire Başkanlığı görevine getirilmiştim. O zaman bakanlığımıza ait taş binada bu dairenin faaliyetleri Dış İlişkiler, Avrupa Topluluğu ile İlişkiler ve Dış Kaynaklı Projeler olarak üç şube müdürlüğü altında yürütüldü. Bakanlığın tüm yurtdışı eğitim faaliyetlerinin organizasyonu ile ilgili çalışmalar da bu daire başkanlığımızca yürütülmüştü. Bu dönem çok iyi niteliklere sahip şube müdürü, uzman ve yardımcı eleman arkadaşlarımla beraber gerçekten büyük mutluluk duyarak çalıştığım bir dönemdi. Bu döneme ait en özel anılarımdan birisi Bosna Hersek heyetine bu ülkenin milli kahramanı olan İzzet Begoviç’in, Türk heyetimize ise Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü’nün başkanlık ettiği ikili işbirliği toplantısına katılışımdı.

Dünya Gıda Günü kutlaması, Kesseb bölgesinde bir köy, Lazkiye, Suriye, 1994

Yurtdışı eğitiminizde edindiğiniz deneyimler Dış İlişkiler Daire Başkanlığınıza ne düzeyde yansıdı? Ya da daha çok bürokratik işlerle mi uğraştınız?

Öncelikle bu daire başkanlığında görev yaptığım sürede yurtdışı eğitiminden çok yurtdışı ilişkiler ve projeler konusunda uzun yıllar boyunca edindiğim deneyimlerin etkili olduğunu söylemem gerekir. Bu görevde de bürokratik iş ve işlemlerin zamanımızın önemli bir bölümünü almasına karşın, uluslararası projeler ve ilişkilere daha fazla zaman ve emek harcama imkanını bulduğumuzu söyleyebilirim. Tüm şube müdürlerimiz ve uzmanlarımızın çoğunun iyi yabancı dil seviyeleri ve dayanışmaları bazı başarılı işlerin yapılmasını sağlamıştı. Ancak bugün geriye baktığımda o dönemde her şeyden önce bakanlığın uluslararası ilişkileri konusunda temel ilkeleri ve öncelikleri belirlesek, bir strateji ve eylem planı oluştursak daha da iyi olabilirdi diye düşünüyorum. O dönemden aklımda kalan diğer bir husus bakan ve müsteşarımızın bizlere çok yetki tanıması ve işlerimize müdahalenin çok az olmasıdır. Bunda rahmetli çok değerli Kurul Başkanımız Hasan Turan Bey'in katkılarını da belirtmem gerekir.

Dış ilişkiler Daire Başkanlığından sonra yurtdışında Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Teşkilatında (FAO) çalıştınız, bu konuda kısa bilgi verebilir misiniz?

1993 yılı ortasından 1995 yılı başına kadar olan dönemde Orman Bakanlığımızdan ücretsiz izin almak suretiyle FAO teşkilatının “Yakındoğu bölgesinde

Ormancılığın Çevre ve Gıda Güvenliği üzerinde rolleri” konulu ve dokuz ülkeyi (Suriye, Lübnan, Ürdün, Mısır, Yemen, Sudan, Fas, Tunus, Cezayir) kapsayan bölgesel projesinde Baş Teknik Danışman (proje müdürü) olarak çalıştım. Projede görev merkezim Suriye’nin Şam şehriydi. Görev gereği projenin diğer ülkelerine de sık sık seyahatler yaptım, oralandaki ormancılık çalışmalarını inceledim. Bu projedeki çalışmalarım Yakındoğu bölgesi ülkelerinin ormancılığı, ülkemiz ormancılığı ile benzerlikleri ve farklılıkları, uluslararası projelerin nasıl yönetilebileceği konularında önemli deneyimler kazanmamda katkı sağlamıştı. Buradaki çalışmalarım sırasında Suriye’ye davet ettiğimiz, başta can dostlarım Ergin Dönmez, Nazif Gül ve Korhan Tunçtaner olmak üzere bazı ormancı uzman arkadaşlarım önemli destekler ve katkılar sağlamıştı. Kendileri ile beraber Şam’da güzel anılarımız olmuştu.

Bir süre Milli Parklar Genel Müdürlüğünde de çalıştınız. Daha sonra Orman teşkilatındaki yoğun bir çalışma sürecini takiben 1997 yılında emekli oldunuz. Ne hissettiniz emekli olunca? Bu süre içinde ormancılığımızın en beğendiğiniz alışkanlığı (kültürü) ve hiç düzelmediğini düşündüğünüz sorunu/sorunları nelerdi?

FAO uzmanı olarak Suriye’deki projemi tamamlayıp yurda döndükten sonra Milli Parklar Genel Müdürlüğü’nde önce mühendis, daha sonra Milli Parklar Daire Başkanı olarak yaklaşık 2,5 yıl kadar görev yaptım. Bu dönemde bu genel müdürlüğün hizmetlerinin toplum

açısından giderek artan önem ve prestij kazandığını gördüm. Ormancılık dışında değişik meslek gruplarından oluşan başta Hüsrev Özkara olmak üzere genç ve heyecanlı bir kadro ile çalışmaktan zevk aldım. Ancak o dönemde milli park ve tabiat parkı alanları üzerinde rant amaçlı baskılar ciddi boyutlardaydı. Ayrıca klasik ormancılık bilgilerinden farklı birçok bilgi ve deneyimleri de gerektiren bir alan olduğunu görmüştüm. Bu durum erken emeklilik kararı almamda da rol oynamıştı. Bugün mesleğe yeni başlayan genç bir mühendis olsaydım milli parklar, korunan alanlar ve yaban hayatı çalışmak isteyeceğim alanların en başlarında yer alırdı diye düşünüyorum.

Orman teşkilatında geçirdiğim yoğun çalışma sürecimi 1997 yılı ortasında tamamlayarak emekli oldum. İlk emekli olduğumda kendimi büyük bir boşluk ve hatta panik içinde hissetmiştim, Hatta bir hafta sonra mesleğe tekrar dönmek için dilekçe vermeyi düşünmüştüm.

Emekli olduğumda bir öz değerlendirme yaptığımda ormancılıkta arzu edip de öğrenemediklerimin yaklaşık 30 yılda öğrendiklerimden çok daha fazla olduğunu düşünmüştüm.

Mesleğimizin en beğendiğim özelliklerinden biri arkadaşlar arasındaki dostluk ve dayanışma ile büyükler küçükler arasında saygı-sevgi ilişkisidir. Bu dostluk ve sıcaklığı emekli olduktan sonra da yurtiçi seyahatlerimde çok kez gördüm ve hissettim. Mesleğimizin sevdiğim diğer bir özelliği çok gezme görme, memleketimizi ve insanımızı yakından tanıma imkanı sağlamasıdır. Olumsuz yönlere gelince, ormanlardan rant amaçlı

yararlanmaya yönelik baskılar ve bu gibi baskılara siyasilerce destek verilmesidir. Hiç beğenmediğim diğer bir davranış, her iktidar döneminde bazı meslektaşlarımızın tanıtım ve iletişim adı altında yapılan bazı işleri abartılı rakamlarla ifade etmeleri ve birçok hizmeti kendilerinden öncekilerden çok daha iyi yaptıklarını, dolayısıyla kendilerinden önce çalışan büyüklerimizin pek de iyi çalışmadıklarını ima eder şekilde ifadelerde bulunmalarıdır. Bu duruma son dönemlerde de şahit oluyorum. Meslektaşlarımızın çoğunun neyin doğru neyin abartılı olduğunu çok iyi bilmelerinin ve bu gibi tanıtımların çoğu kez meslek dışındaki toplum gruplarına ulaşmamasının bu davranışları daha da anlamsız kıldığını düşünüyorum. Tabii ki mesleğimizde hizmet bir bayrak yarışıdır ve her yeni dönemin mesleğimizi daha ileri götürmesi beklenmeli ve bundan memnun olunmalıdır. Ancak eski dönemlerdeki çok daha zor çalışma koşulları ve imkanları dikkate alındığında büyüklerimizin mesleğimize katkılarının ve başardıklarının ne kadar önemli ve hatta zamanımızdaki hizmetlerden çok daha başarılı olduğuna samimiyetle inanıyorum. Ormanlarımız ve ormancılığımızın bugünkü durumdaki olumlu nitelikleri kısa bir iki dönemin değil en az 60-70 yıl boyunca meslektaşlarımızın birbirini tamamlayarak ve geliştirerek yürüttükleri çalışmalarının ve gayretlerinin bir sonucudur.

Emekli olduktan sonra da uzun süre faal olarak ormancılık çalışmalarınıza, özellikle yurtdışındaki çalışmalarınıza devam ettiğinizi biliyoruz. Bu

Gn.Md. Nevşat Özer ile Avrupa Ormancılıktan sorumlu Bakanlar Toplantısı, AB sarayı, Strasbourg, Fransa, 1990

konuda kısa bilgi verebilir misiniz?

Emekli olduktan sonra da yakın zamana kadar ormancılık alanında uzman veya danışman olarak çalışmalara devam ettim. Bu dönemde yaklaşık 4 yıl Türkiye Ormancılık Kooperatifleri Merkez Birliğinde (ORKOOP) projeler danışmanı, 2 yıl FAO Teşkilatı Orta Asya Alt-bölge Ofisinde Ormancılık Danışmanı olarak çalıştım. Aynı dönemde Orta Asya ve Yakın doğu bölgelerinde ve özellikle Özbekistan, Azerbaycan, Kırgızistan, Türkmenistan, Tacikistan, Kazakistan, Suriye, Mısır gibi ülkelerde çeşitli ormancılık projelerinin hazırlanması ve yürütülmesi, fizibilite çalışmalarının yapılması konularında ve eğitim çalışmalarında görevler yaptım. FAO dışında, Dünya Bankası, UNEP, JICA gibi kuruluşların bazı projelerinde de çalıştım. Bakanlığımız faaliyetleri çerçevesinde Ulusal Ormancılık Programının hazırlanması,

Ormancılık Sektör incelemesi, Havza ve Çölleşme ile Mücadele Ulusal Stratejileri ve Eylem Planlarının, hazırlanması ve benzeri çalışmalara, zaman zaman meslek içi eğitim çalışmalarına katıldım. Önümüzdeki dönemde ORKOOP tarafından yürütülen “orman işçilerin sertifikalandırması” projesinde katkı sağlamayı ümit ediyorum.

Yurtdışı deneyiminiz oldukça yüksek, Türk ormancılığı tabii ki kendine özgü bir yapıya sahip ama çokça birtakım ülkelerle ilişkiye getirilip biz de onlar gibi olmalıyız denilebilmekte ve buna dayalı uygulamalar yapılabilenkte. Bu kapsamda Türk ormancılığı hangi ülkelerle birlikte ele alınabilir ya da hangi bölgesel yapıya daha yakın sizce?

Gerek gelişmiş gerekse gelişmekte olan ülkelerde çok sayıda seyahatler yapmış, kurumları ziyaret etmiş,

uluslararası toplantılara katılmış, eğitim programlarına devam etmiş, projelerde görev yapmış, farklı uluslararası kuruluşlarla çalışmış, değişik ülkelerdeki meslektaşlarla dostluklar kurmuş bir meslektaşınız olarak yurtdışı deneyiminin yüksek olduğu ve bu bakımdan oldukça şanslı bir meslektaşınız olduğum görüşünüze ben de katılıyorum. Ancak burada sizlere biraz da bu çok cazip gözüken yurtdışı çalışmalarının güçlükleriyle ilgili diğer yüzünden bahsetmek istiyorum. Özellikle gelişmekte olan ülkelerde, iklim, yiyecek, kalınacak yerlerin koşulları bazen çok zor olabiliyor. Ormanlarda

ve dağlık bölgelerde çalışırken terörist veya soyguncu tehditleriyle karşılaşabiliyorsunuz, şehirlerde polis ve istihbarat teşkilatları sizleri izleyebiliyor, telefonlarınız dinlenebiliyor. Bunlardan daha zor olanı bu ülkelerde farklı politik, sosyal, kültürel ekonomik, ekolojik ve kurumsal koşullar altındaki ormancılık konularında kısa süreler içinde anlamlı değerlendirmeler yapmanız, kabul edilebilir raporlar hazırlamanız, öneriler vermeniz bekleniyor ki bu hiç de kolay değil. Türkiye koşullarında verebileceğiniz birçok öneri o ülkelerin koşullarında çoğu kez geçerli veya uygulanabilir olamıyor. Özellikle arazi koşulları

ile ilgili zorluklar konusunda Moritanya'da Büyük Sahra'da 6 yıl çalışmış olan Turgut Çelikkol arkadaşımızın anılarını kendisinin çok hoş anlatımından dinlemenizi öneririm.

Sorunuzun Türkiye ormancılığı daha çok hangi ülke ormancılığına benzediği konusundaki kısmına gelince, ormancılık teknikleri ve uygulamaları bakımından (silvikültür, planlama, üretim, vb.) en çok Almanya ormancılığına benzediğimizi söyleyebilirim. Ekonomiye daha çok ağırlık vermesi bakımından Fransa ormancılığı ve odun üretimi, sanayii ve ticaretinin

Turgut Çelikkol ve Özbekistan Orman teşkilatı yetkilileri ile, Samarkand, Özbekistan, 2006

ekonominin ana sektörlerinden birini oluşturduğu İskandinav ülkeleri ormancılığının bizim ormancılığımızdan oldukça farklı olduğu görüşündeyim. Extansif ormancılığın uygulandığı ABD'ye ise en az benzer olduğumuza inanıyorum. Fonksiyonel planlama ve faydalanma, korunan alanlara ve ekosistem hizmetlerine verilen önemin artması bakımlarından gelişmiş ülkeler ormancılığı ile benzerliklerimiz çok. Ağaçlandırma, erozyon kontrolü, kırsal kalkınma faaliyetleri açısından bizdekine benzer faaliyetlere daha çok benzer koşullara sahip gelişmekte olan ülkelerde rastlayabiliyoruz. Özet olarak, her ülkenin ormancılığı kendi koşullarına uygun ve özel olmalıdır ve bu bakımdan bizim de hiçbir ülke ormancılığını örnek almamız veya taklit etmemiz gerekmez. Samimi olarak ülkemiz ormancılığının birçok yönden oldukça iyi ve diğer ülkelere örnek oluşturabilecek düzeyde olduğu görüşündeyim. Ancak gelişmiş ülke ormancılığından neleri örnek almamızın uygun olduğunu sorarsanız, siyasi ve rant amaçlı baskı ve müdahalelerin önlenmesi, ormancılık kurumlarında ve mevzuatında çok sık ve siyasi amaçlı değişikliklerin yapılmaması, merkez ağırlıklı yönetim ve bürokrasinin en aza indirilmesi, abartı ve israfın önlenmesi, bilim ve araştırmanın etkinliği ile katkısının artırılması, paydaşlarla işbirliği ve katılımcılığın geliştirilmesi gibi hususlardan bahsedebiliriz.

Sizi yakından tanıyanlar çok sosyal ve girişken bir orman mühendisi olduğunuzu, ayrıca yüksek bir özgüvene sahip olduğunuzu bilir. Yeni göreve başlayan veya mezun olmuş orman mühendislerine bu

açıdan vermek istediğiniz mesajlar nelerdir?

Çok sosyal olduğumu sanmıyorum ancak geriye dönüp baktığımda oldukça cesur ve girişken bir meslektaşınız olduğumu söyleyebilirim. Bir de genel olarak pozitif bir insan olduğumu olaylara olumlu ve çözüme yönelik bakmaya çalıştığımı söyleyebilirim.

Kendi tecrübelerim ışığında genç meslektaşlara ilk önerim yabancı dil öğrenmeleri konusunda olacak. Tercihan bu dil İngilizce olmalı ve çok iyi öğrenilmeli. Bunun için sevmek ve çok çalışmak gerekli. Ben mesleğe başladığımda normal lisede öğrendiğim İngilizce bilgim çok mütevazî düzeydeydi. Gerçek anlamda İngilizce öğrenmeye Karabük İşletmesi Eflani Bölge şefi iken başladım. Kar tabakasının 1 m olduğu uzun kış günlerinde odamda odun sobasının yanındaki masamda tüm boş vakitlerini bulduğum Fahir İz'e ait bir İngilizce gramer kitabını defalarca okuyarak ve testlerini yazarak defalarca çözmek suretiyle geçirdim ve o zaman İngilizce öğrenmeyi aklıma koydum. Amenajmanda çalıştığım yıllarda Ankara'da İngiliz Kültür kurslarına yazıldım işten sonra akşamları üşenmeden bu kurslara devam ettim. Yurtdışına gittiğimde İngilizcenin en azından grameri konusunda hiç zorluk çekmedim. Yabancı dil yanında iyi bir bilgisayar bilgisi tabii ki çok önemli ancak genç arkadaşlarımız zaten bilgisayarla büyüdüklerinden bu konuda öneri vermeme sanırım fazla gerek yoktur.

Mesleğimizin değişik alanlarında yeterli bir genel bilgiye sahip olmak önemli ancak daha önemlisi belli bir alan seçmek ve o alanda uzmanlaşmak. Bu alan örneğin silvikültür veya ağaçlandırma,

korunan alanlar veya planlama olabilir. Önemli olan o konuda kendini çok iyi yetiştirmek. Bu bakımdan meslekte gerçekten uzman, bilgi ve deneyim sahibi büyüklerle iyi ilişkiler kurmak ve onlardan mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeye çalışmak da çok önemli. Çalışacağınız birimi seçerken herkesin kendi ilgi ve yeteneğinize uygun alanı (işletmecilik, araştırma, milli parklar, ağaçlandırma, vb.) seçmeye çalışması da bence çok önemli. Yurtdışı eğitimine gidecek olanların bu eğitimleri öncesi belli bir mesleki bilgi düzeyine ve ülkemiz ormancılığı hakkında yeterli bilgiye sahip olması o eğitimden yararlanma açısından çok önemli. Son olarak sıkıntılı dönemlerde pes etmemenin, mücadelecî ve girişken olmanın önemini de bir kez daha belirtmek isterim.

Bu güzel ve ormancılığımızın bir dönemine ışık tutan söyleşi için Orman ve Av adına çok teşekkür ederim.

Ankara ve Civarının Geçmişteki Orman Durumu, Bugünü ve Geleceği

Mustafa YUMURTACI

TOD Geçmiş Dönem
Genel Başkanı

Su, yeşillikler ve doğal yaşamın kendisi, insan hayatı boyunca bitmez bir güç ve neşe kaynağıdır. İnsan; kurak, çorak ve kayalık bir doğanın karşısında kendini yenilmiş kabul etseydi, özellikle Ankara çevresi haşın bir doğa olarak kalırdı. Yeşil Kuşak Ağaçlandırmaları, ODTÜ ve diğer ağaçlandırmalar ile insanlara moral ve neşe kaynağı olabilecek yeşil alanlar elde edilmiştir. Ancak bunlar yeterli değildir.

Uygarlık bir kültürdür. Yeşile, sanata, bilime önem vermeyen toplumu kültürlüdür diye tanımlayamayız. Türk toplumu da geçmişte ormana, yeşile ve doğaya pek saygılı olmamıştır. Tarihsel sürece baktığımızda bu düşüncüyü pekiştiren tespitleri, görüşleri ve gözlemleri görebiliriz. Ankara çevresi ile ilgili ormansızlaşma konusundaki bilgiler, olgular ve gözlemler özetle şöyledir:

- Evliya Çelebi (1611-1681) "Seyahatname"sinde Ankara dolaylarında iri gövdeli ağaçlardan meydana gelen ormanlar bulunduğunu ve hatta 1402 Ankara Savaşı'nda Timur'un fillerini bu ormanlarda sakladığını ifade eder. (Doç. Dr. Latif Kurt - A.Ü. Fen Fakültesi)

- Ankara yakınlarında Bağlum Köyü civarında 1400 metre de küçük bir çamlık bulunmaktadır.

Yine buraya yakın Memlûk Köyü civarında aynı irtifada bir çamlık vardır. Karaçam ağaç türü ile kaplı olan bu alanların eskiden çam ormanlarının bakiyesi olduğu varsayılır. Elmadag'ında Yakup Abdal Köyü yakınlarında 1500 m. yükseklikteki tek çam ağacını, bütün botanikçiler bu dağın üstünü örten eski ormanların bakiyesi sayarlar. Umumiyetle Ankara civarında bu çam ormanlarından başka birçok meşelik, ayrıca da ahlut ormanları kalıntılarına rastlanır. Ankara civarındaki en büyük orman bakiyesi, güneyindeki Beynam Ormanı'dır. Burası içindeki akarsular ve kaynaklarla Ankara'nın en güzel gezinti yeridir.

Başkentini Ankara Yaylası'nın doğu ucunda, Boğazköy'de kurmuş olan Hititler ile daha sonra en büyük yerleşim merkezini Ankara Yaylası'nın batı ucuna kurmuş olan Frigler devrinde de yani üç bin yıl öncesinde tahribatın pek olmadığı kabul edilir. İki bin yıl kadar önce Romalılar İç Anadolu'yu istila için Ankara'yı kendilerine üs yaptıktan sonra buralar kalabalıklaşır. Bunun sonucu olarak birçok tesislerin, bilhassa bugün muazzam bir harabesini gördüğümüz büyük hamamın civarındaki ormanların tahribinde payı olduğu şüphesizdir. Romalılar devrinde başlayan orman tahribatı, Bizanslılar devrinde de devam etmiştir. Bin yıldan beri

devam edip gelen Türk devrinde de orman tahribatı yapılmakla beraber, buraların meyve ağaçlarıyla örtülmüş olduğunu öğreniyoruz. Asıl büyük orman tahribatı son birkaç yüzyıl içinde vukua gelmiştir. Cihannüma'da Elma Dağı sulu yaylakları, çamları, ardıç vs. cins ağaçları olan meşhur bir dağ olarak yer alır. 17. Asırda Elma Dağı ormanlık olduğu gibi, Ankara civarında bugünkünden çok meyve ağaçları bulunuyormuş. Bütün bunlar tabii şartları bakımından bu bölgenin orman ve meyve ağaçlarıyla örtülmeye elverişli olduğunu gösterir. (Prof. Dr. Hamid Sadi Selen - Ankara Bölgesi Ormanlık mı idi? Orman ve Av - Mayıs 1952)

Yirminci yüzyılın başında, hatta Birinci Dünya Savaşı'nda bile Anadolu yine ormanlıktı. 100 yıl öncesi için, Filipson'un, Çihaçev'in, Teksiyen'in anlattıkları şimdi bize bir rüya gibi gelir: Eskişehir'den itibaren Seyitgazi'yi de kaplayan, altı ipek çimenli ormanlar... Eskişehir Ankara arasında ve şimdiki demiryolu boyunca 200 kilometre uzanan orman ve diğerleri... Hem düşünmeli ki, 100 yıl önce Ankara bir orman şehri idi. Orman Cebeci sırtlarına kadar inerdi. Elma Dağı, Yalris Dağı, doğumuzda Beynam, daha sonra Ali Dağı Cumhuriyetin başında bile ormanlıklarını gösteriyorlardı. (Ş. Süreyya Aydemir 25.11.1974 Cumhuriyet, Orman ve Av - Aralık 1974)

- Anadolu 17. asır sonlarına kadar ormanca zengin kalmıştı. Bu devirde Orta Anadolu steplerini çevreleyen doğu ve sahillerden itibaren içerilere doğru kuzeybatı ve güney dağ silsileleri hemen hemen baştanbaşa sürekli ve yoğun ormanlarla kaplı idi. Cumhuriyetimiz kurulduğu

sıralarda, memleketimiz ormanca bugünkünden daha iyi durumda idi. Doğu ormanlarının Karadeniz ardı, Marmara çevresi, Akdeniz ormanlarının mühim kısımları yerlerinde durmakta idiler. (Prof. Dr. Faik Tavşanoğlu Orman ve Av - Aralık 1950)

- 1995 yılının yaz sezonunda Çamlıdere'de özel amenajman çalışmaları yapan bir firmanın Denetim Başmühendisliği görevini yürütüyordum. Bazı hafta sonlarında mutat vasıtalarla Ankara'ya geliyordum. Bir hafta sonunda Çamlıdere'ye dönüşümde, 80 yaşlarında bir kişi ile birlikte yolculuk ettim. Bu kişi; Çamlıdere'nin 5 kilometre güneyindeki bir köyde ikamet ettiğini, bu köyde 25 yıl muhtarlık yaptığını, dedesinin; köylerinden Benli Yayla'ya kadar olan alanın ormanlarla kaplı olduğunu söylediğini vb. ifade etti. Benli Yayla; çok güzel Sarıçam, Göknar, Karaçam ormanlarının yer aldığı bir yöre ve Çamlıdere'ye yatay olarak 40 -50 km uzaklıkta. Demek ki yaklaşık 100 yıllık bir zamanda binlerce hektar kuru ormanı yok edilmiş.

Yok olan kuru ormanlarının yerini İç Anadolu'nun hemen hemen tamamında step ya da bozkır olarak adlandırılan bitki toplulukları almıştır. Bu konuda Doç. Dr. Latif Kurt şöyle demektedir: "İç Anadolu'da *Pinus nigra* subsp *pallasiana* ormanlarının insanlar tarafından tahrip edilmesi sonucu regresif olarak step örtüsünün nasıl geliştiği Akman (1974) tarafından ortaya konulmuştur. İç Anadolu stepleri yaklaşık 2000 tür barındırmakta olup bu sayı neredeyse tüm İngiltere florasına eşdeğerdir. İç Anadolu stepinin kuzey kısımlarında 3. Zamanın Akdeniz

kökenli bitkileri çoğunluktadır. İç Anadolu stepinde; Ballıbabagiller, Aslanağzıgiller, Karanfilgiller, Hardalgiller ve Baklagillere ait türler çoğunluktadır. Akdeniz ile İran - Turan endemikleri birbirine karışmış haldedir. İran - Turan endemikleri genellikle Tuz Gölü ve Konya civarındadır. 1500 metrenin üzeri Akdenizli türlerce zengindir. Örneğin Fetük, Yabani Buğdaygil, Ballıbaba türleri, bir tür papatya, Altın çiçeği, Baklagillerden bir çalı türü, Geven türleri, Dağ korungası gibi... İran - Turan florası İç Anadolu florasını etkilemeden önce İç Anadolu platosu tipik olarak Akdenizli idi. (Takhtajan - 1986) Bu nedenle İç Anadolu florasında bir değişim söz konusudur ve gün geçtikçe Akdeniz türlerinin yerini İran - Turan kökenli bitkiler almakta ve iklim kuraklaşmaktadır.

Anadolu tarih boyunca birçok medeniyetin merkezi olmuş ve her medeniyet Anadolu'nun doğasına az ya da çok zarar vermiştir. Bunun sonucunda da primer orman örtüsü tahrip edilmiş ve yerini step ya da bozkır almıştır. Ancak bugün bozkır da can çekişir duruma düşmüştür. Yaşama mücadelesi veren son bozkır alanlarının mutlaka korunması gerekmektedir. Zira zengin bir flora, genetik kaynak ve endemizme sahip Anadolu bozkırları toprağı tutan son örtü olup, bu örtünün ortadan kaldırılmasıyla ayağımızın altındaki toprağı tutan hiçbir şey kalmayacaktır."

İç Anadolu ve dolayısıyla Ankara çevresindeki alanların zaman yitirilmeden korunması ve ağaçlandırılması zorunlu görülmektedir. Ancak, İç Anadolu'da bu tür alanların ağaçlandırılması da kolay değildir. Bu konuda Kemal Aşk;

“Orta Anadolu şartlarında olan bir arazinin kısa bir zamanda ormanlaştırılması kolay olmayacak ve uzun zaman isteyecektir. Fakat orman teessüs edinceye kadar satıhtan akan suları kontrol altına almak yine bizim elimizdedir. Çıplak maileler üzerine tesviye münhanisi istikametinde muayyen bir sistem dâhilinde yapılacak hendekler ilk anda bir orman tesisi yaratabilecek kudrettedir. Bu hendekler aşağılara doğru başıboş akan suları dizginleyeceği gibi satıhta vaki olacak toprak ve su kayıplarını da önleyecek ve bu işlemiyle yapacağımız ağaçlandırmaları da kolaylaştıracaktır.” demiştir (Orman ve Av - Ağustos 1961)

Sonuç olarak; Başkent ve çevresinin mevcut step florasını korumak, ağaçlandırılabilir, yeşillendirilebilecek alanlardaki çalışmaları zaman yitirmeden başlatmak, başarmak öncelikli ilke ve görev olmalıdır. Yoksa torunlarımıza ve gelecek kuşaklara miras olarak taş ve kayalıkların hâkim olduğu bir Ankara bırakılacaktır. Ankara civarında Akdeniz florasının hâkim olduğu alanlarda ağaçlandırma ve yeşillendirme çalışmalarının daha başarılı olabileceği anlaşılmaktadır. Ağaçlandırma çalışmaları da öncelikle ormancılarının görevidir. Ülkemizde ormancılık ve çevre sorunları çok ciddidir. Bunların çözümü de siyasi polemiklerden uzak ciddi ve sürekli bir çaba ister. Siyasi iktidarlar da gerekli ve yeterli çabayı gösterememişlerdir. Yirmi bin hektar ağaçlandırmayı zor gerçekleştiren bakanlığın, yılda beşyüzbin hektar ağaçlandırma yapıldığını ilan ederek kamuoyumuzu ve uluslararası kuruluşları yanılttıklarını unutmamak gerekir. Ayrıca, “yılda

500 bin hektar ağaçlandırma yapıyoruz” söylemi her türlü orman, çevre ve doğa tahribatına gerekçe yapılmaktadır. Geçmişte de orman azalmalarının % 56’sı yasal düzenlemelerden kaynaklanmıştır. Ancak son yıllarda çıkarılan yasalarla ormanların yanında çevre ve doğaya da acımasızca kıyılmaktadır. 30 Ocak 2016 tarihli Hürriyet Gazetesi’nden Mehmet Çınar’ın (DHA) haberine göre; Davos Zirvesi’nde yayınlanan raporda 10 üzerinden 0,1 puan alarak çevre hassasiyetinde 60 ülke arasında 59. olan Türkiye, Yale Üniversitesi’nin Dünya Çevre Performansı Endeksi’nde ise iki yılda 33 basamak geri giderek Genelde 99. sırayı almış, Doğa ve Yaban Hayatı Koruma Kategorisinde ise 100 üzerinden 22,5 puanla 180 ülke içerisinde 177. olmuştur.”

Konu vatan olunca gerisi teferruattır. Ormancı örgütlerin; siyasi düşüncelerini, örgütsel çıkarlarını saklı tutmak kaydıyla oluşturacakları birliktelik, hem

meslek sorunlarının çözümünde, hem de ülkenin geleceğine yönelik projelerde kamuoyundan destek bulabilir. Örneğin ODTÜ ağaçlandırmaları nedeniyle geçmişte başarılı bir deneyimi olan ormancılar, Ankara çevresinin yeşillendirilmesinde de halkın desteğini alabileceği inancındayım. Bu tür projelerin gerçekleştirilmesi ile hem ülkeye ve hem de mesleğe karşı olan görev ve sorumluluklarımız yerine getirilmiş olur. Ormancılık mesleği son yıllarda bazı değerlerini koruyamadı, tepki koymak yerine suskunluğa büründü. Ülkemizdeki bunca doğa katliamına, idari ve sosyal tesislerinin talan edilmesine, HES felaketlerine, maden yasasının getirdiği yıkımlara suskun kalan ormancılar olarak, artık bu suskunluktan kurtulup mesleki sorumluluğumuzu ve tarihi görevimizi yerine getirmeliyiz. Ormancıların mesleki konulardaki her türlü sorunu çözebilecek bilgi birikimi ve deneyimi vardır. Yeter ki buna inanalım ve bu iradeyi gösterebiliriz.

Fikrimin İnce Gülü

Tarık Barbaros Pilevne

Poyraza karşı yürüyordu. İnceden bir yağmur dağınık saçlarını ıslatıyor, sonbahar yeli esmer yüzünü üşütüyordu. Gözleri yaşarınca çocukluğunu anımsadı. Daracık okul yollarındaki soğuk sabahları...

Sonra, bu sahil kentindeki yıllarını düşündü.

Yürüdüğü kıyıdaki delikanlı akşamları...

Parasız, melankolik ve sevdalı...

İyi miydi o yıllar, tekrar yaşamak ister miydi?

Az sonra onu gördü.

Kayalıkların üzerindeki çekek yerindeydi. Üzerinde durduğu ahşap felekler kararmış, yosunlanmış, çürümek üzereydi. Aşınmış omurgası ve küpeştesine zincirlenmiş kürekleri ile hafif yan yatmıştı. Uzun süredir kullanılmadığı anlaşılıyordu. Yıpranmış yeşil boyası üzerinde beyaz bir şerit vardı. Başa yakın yerde ise küçük bir kırmızı gül ve sandalın adı yazılıydı: "Fikrimin İnce Gülü" Sandal, ay ışıklı bir yaz sonu gecesini anımsattı...

Hafiften esen karayel, yosun ve iyot kokusu taşıyordu. Küreklerin

suya değdiği yerlerde milyonlarca fosforlu, pırıltılı tanecik akışıyordu. İlk kez görüyordu bunu, sordu: "yakamoz" dediler. O gece lüfere çıkmışlardı. Gündüzden çapariyle avladıkları istavritleri zoka yapmışlar, lüks fenerini yakmışlardı. Mangaldaki odun kömürü köz olmuş balık bekliyordu, az sonra o da geldi...

Deniz suyunda temizlenip ızgaraya yerleşti.

Rakı yaşam gibiydi; acı ve zorunlu.

Sonra şarkılar söylediler şehrin pırıltısına karşı.

Eski limanın içindeydiler...

Sandal Mustafa'nındı. O sakın ve efendi bir insandı. Meslek lisesinde okuyordu, sonra da fabrikada ustabaşı oldu. Koyun karşı kıyısında siyah bacaları yükselen büyük fabrikada...

Çınaraltı'ndaki balıkçı kahvesi yolunun üzerindeydi. Yoğun sigara dumanı karşıladı önce onu. Sonra meraklı gözler...

Tanıdık yüzler arandı, buldu. Selam verip masalarına oturdu. Saçsız, göbekli ve kırış kırış yüzlü yorgun insanlardı artık onlar. Bu şirin balıkçı kasabasının bir

sanayi kentine dönüşme sürecini yaşamışlardı. Birkaçı geçimini balıkçılıkla sürdürüyor, çoğu da aynı fabrikada çalışıyordu Mustafa'yla. İhtiyatlı bir saygıyla karşıladılar, O'nu sordu. Birbirlerine bakıp sustular. Sonra birisi söyledi Mustafa'nın öldüğünü. Çayını bitirmede, sigarasından acı bir nefes alıp söndürdü, kalktı.

Dışarı çıktığında karanlık olmuştu. Dalgakıranın girişinde salaş balıkçı lokantaları vardı. Girdi, yağda kızarmış hamsi ve rakı geldi. Efkârlıydı, bu gece üzülme istiyordu, çok üzülme. Yandaki masada denizden konuşuyorlardı. Olgundu deniz insanları, halden anlarlardı. Otursa masalarına, kederini paylaşırsa, yalnız olmasa bu akşam...

Birden köşedeki radyonun cızırtılı sesi yoğunlaştı, netleşti.

Tok bir erkek sesi söylüyordu:

Fikrimin ince gülü, kalbimin şen bülbulü

O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni

Ağladı...

Okalıptüs Dile Geldi

Dr. Nurettin ELBİR

İzmir Orman Fidanlığında dünyaya geldim.

Anavatanım Avustralya!

Atalarımı 1930 yılında, Türk ormancıları, Avustralya'dan, Türkiye'ye, Adana-Karabucak'a getirmişler. Ceddim Karabucak bataklığını kurutmuş. Oradan, kuşak kuşak yayılarak Ege'ye İzmir'e gelmişler.

Suyu severim. Bataklıkları kuruttuğum için, adıma Sıtma ağacı da derler.

Anavatanımda 100 metreye kadar boylanır, 1000 yıl kadar yaşarım. Yıllar geçmiş, göç ettiğim Türkiye'de beni İzmir yöresinin yukarısına çıkarmamışlar.

1970'lerde DENETKO adıyla, Türkiye Deneticileri Kooperatifi kurulmuş. Ege'de – Burhaniye'nin deniz kıyısındaki – Tuzla Bataklığında.

Ben ve bir yaşındaki -5000 kardeşim- İzmir Orman Fidanlığından getirilerek, Tuzla mevki bataklığına dikilmiş. Ben ilk Fidan'ım; DENETKO SİTESİNE DİKİLEN.

Çukurumu, Orman Mühendisi Dr. Nurettin ELBİR açtı, beni oraya dikti, can suyumu da eşi Beyhan ELBİR verdi. Yerimi sevdim, büyüdüm, serpildim, beş bin kardeşimle birlikte bataklığı kuruttum. Yıllar geçti kardeşlerimi kestiler. Ben birkaç kardeşimle yalnız kaldım. Onların

temsilcisiyim. Yapraklarım ve tohumlarım mis kokar, onunla ilaç ve losyon yapılır.

Öyle azmanlığıma bakmayın!.

Daha 40 yaşındayım. Nice nice yıllar DENETKO'da yeni vatanımda yaşayacağım. Ben de anılmak isterim.

Dileğim odur; Bir kimlik hazırlıyasınız; doğumumu, yaşıma kaydederek, bana yeni yurdumu kazandıran "Dr. Nurettin ve Beyhan ELBİR'in anısına" cümlesiyle, güçlü bir dalıma esasınız. Önümden geçip, gölgede oturanlar vefalı bir selam versin, dünyadan göçtüğünde ELBİR'ler rahmetle anılsın!

Sonsuzluğa Uğurladıklarımız

MEVLÜT ÇİFTÇİ

ARDANUÇ – 1942

İ.Ü. ORMAN FAK. – 1965

21.03.2016 – ANKARA

ORHAN KAYA

ZARA - 1937

İÜ ORMAN FAK - 1960

27.04.2016

*Sonsuzluğa uğurladığımız
üyelerimize Tanrı'dan
rahmet yakınlarına ve meslek
kamuoyumuza başsağlığı dileriz.*

Fotoğraf: Süleyman ALKAN

TOD - Türkiye Ormancılar Derneği
Tuna Caddesi No:5/8 Kızılay-ANKARA
Tel: 0312.433 84 13 Faks: 433 26 64

www.ormancilarderneği.org

f facebook: Türkiye Ormancılar Derneği

t twitter: ormancilarderne

ÜYELİK AİDATLARI için;

Türkiye Ormancılar Derneği
Ziraat Bankası Yenişehir Şubesi
(Şube Kodu: 471)

IBAN

TR250001000471397751395002
(TL Hesabı)

*Hesaplarımıza yapacağınız üyelik
aidatı ve diğer ödemeleriniz için
Türkiye'nin tüm Ziraat Bankası
şubelerinden kesinlikle herhangi bir
masraf alınmayacaktır.*

*Son Genel Kurulumuzda 2015 yılı
üyelik aidatları yıllık 60 TL olarak
belirlenmiştir. 2015 yılı için 30 TL
ödeyenlerin 30 TL fark yatırması
gerekmektedir.*

